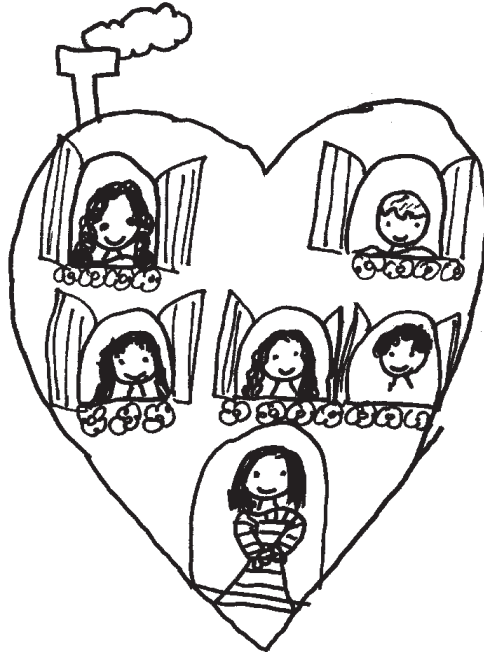


2001. november, XI. évf. 2. (28.) szám
A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja



oázis

Erőforrásunk a család



*„Tudom, hogy Te vagy az én atyám,
akinek a szívében biztonságban vagyok.”
(Kentenich József)*

SZÍVEDBEN AZ OTTHONOM



Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
Szíveink szentélye az igazi otthon	4
Tilmann atya beszéde a Csányi családnál...	7
Mindennapjaink	9
Tilmann atya válaszol.....	23
A pápára figyelünk	24
Tilmann atya üzenete családoknak.....	25
Élő háziszentély	26
Egymásra találtunk	28
Őszidő	29
Gyereknövelde	31
Lépcsőházi beszélgetések	33
Nincs boruk! – Már van boruk.....	34
Gólyahír	35
Családakadémia híradó, Schönstatt-hírek.....	37
Óriási apróságok (gyerekszaj)	41
Mikor van szeptember 11-e?	42

Az Oázis előállítási ára **280 Ft.**
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).
Az Oázis árát zsinati határozat
alapján a csoportokban a vezető
házaspárok egy évben egyszer
gyűjtik be a tagoktól,
és juttatják el Óbudavárra.
Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Az anya olyan, mint a klíma. Egészséges klíma alatt jobban érezzük magunkat. Ezért keresünk fel egészséges klímájú helyeket, ha kúrálni akarjuk magunkat. Egy vidék klímája lehetővé teszi a növények és az állatok növekedését. Az, hogy a déli vidékeken narancsok és banánok érnek, a klímával függ össze. Mit tesz tulajdonképpen a klíma? Felébrszti, támogatja és erősíti az életet.

(Tilmann Beller: Küldd el nekünk Üdvöztőnk Lelkét, az erő Lelkét)

OÁZIS 2001. november, XI. évf. 2. (28.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Abai Tibor és Zsuzsi, Bodó Rita, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Górány Róbert és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Makó András és Diana, †Vajda Irmi, Varga Károly és Erika • Rajzok: Simon András, Ozsvári Imri, Sallai Zsófi, Luca, Rebeka • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Családok!

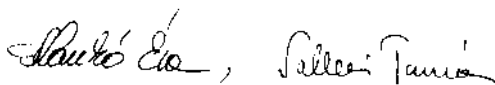
A következő számunk címe:

„A SCHÖNSTATTI SZENTÉLY A SZENTSÉG ISKOLÁJA”

Továbbra is várjuk élményeiteket, tapasztalataitokat, s kérjük, osszátok meg velünk!

Ha e-mail-en külditek a cikkeket, Windows 95-höz való Winwordben küldjétek, úgy biztosan el tudjuk olvasni. Újra biztatnánk benneteket, hogy írásaitokhoz gyermekeitekkel készíttessetek rajzot.

Minden kedves családot szeretettel üdvözlő a Szerkesztőség:



2040 Budaörs, Öszirózsa u. 15.

e-mail: evatom@uze.net

23/421-088

Ez a kiadvány a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

Jöjj el Szentlélek, otthont akartam ajándékozni és magam is azt kerestem. Járj át engem és engedd, hogy egész valóm szeretetté legyen. Jöjj el Szentlélek, én tenni akartam valamit az otthonért és a televízió rabjává lettem. Ajándékozd nekem a szép otthon élvezetét. Ajándékozd nekem egy jó, rendbe tett szoba örömét. Ajándékozz nekem örömet abban, ami nálunk a házban történik.

Jöjj el Szentlélek, védettség érzését akartam ajándékozni az emberekkel való találkozásban és mindig csak magamról beszéltem. Tanítsd meg nekem az örömet abban, hogy másokat magamba engedjek, hogy nekik a szívemben otthont ajándékozzak.

Küldd el hozzám ma a Szentlelket, hogy az otthonomat más fényben lássam. Tegyé el engem képessé, hogy ezt az otthont meg tudjam formálni, hogy olyanra tudjam formálni az enyéim számára, hogy szívesen legyenek ott. Add, hogy megtapasztaljam, mit jelent otthont teremteni azoknak az embereknek, akiket szeretek, sokaknak, akik hozzám tartoznak. Add meg a kegyelmedet, küldd el nekem a Szentlelket, hogy a helyet, ahol élek, olyanra tudjam alakítani, hogy az a mi örök otthonunk mása legyen. Amen.

(Tilmann Beller: Küldd el nekünk Üdvözítőnk Lelkét, az erő Lelkét)

Szíveink szentélye az igazi otthon

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne...” – írja Tamási Áron. S a mi otthonunk hol van? Társunk szívében. S ennek megtapasztalása egy kis mennyország. Vágyódunk is erre, s jogosan imádkozhatunk így: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...” Sőt akár így is: „Mi Atyánk, ki itt vagy velünk a házasságunkban...” Vagyis a házasságunk egy kis darab mennyország... Ha ezt nem lehet érezni, nem is ér az egész semmit. Akkor a miénk nem is ér semmit – fogalmazódhat meg többünk fejében, hisz ennél sokkal szebben akarnánk élni. Hol van itt a szentély? A szentély, ahol Krisztus jelen van? Törekszünk erre, hisz a Szentatya is erre buzdít: „Alakítsátok házasságotokat Krisztus szeretetének kisugárzó központjává!”

De hogyan? Egymás szívében otthonra lelni, hogy ott kettőnk szeretetében Krisztus lakást vegyen. Milyen apró fortélyok segíthetnek minket ebben?

Othonunkban akkor érezzük jól magunkat, ha kedves emlékek, sokat jelentő berendezési tárgyak vesznek körül. Kettőnk kapcsolatát pedig közös élményeink, megtapasztalásaink építik. Emlékszel, ez az a kanyar, ahol édesanyád lecsúszott autójával az útról... Emlék-

szel, itt a patakparton ezen a kerek kövön ültünk, mikor az esküvői olvasmányt kerestük ki? Emlékszel, ebben a ruhában voltam, M. születése napján... Nagy dolgok ezek, hisz a MI közös kincseink az egységünket építi.

Szép megtapasztalás, ha kölcsönösen komolyan vesszük egymás kívánságait, s igyekszünk egymást szolgálni. Férjem nem szereti a borsot az ételben, ezért házasságunk kezdete óta nem használom ezt a fűszert. S a kanárisárga ruhám sem tetszett neki... A kedvéért odaajándékoztam barátnőmnek. S ha kívánós kismamaként épp késő este kívántam meg egy tál epret, férjem fáradságot nem kímélve szaladt az éjjel-nappaliba. De ha egy fárasztó nap végén az esti beszélgetéshez nem volt sör, ugyanígy tett, leste az örömszerzés lehetőségeit. S szívünk egyre nagyobb egységbe olvadt, s éreztük, Krisztus velünk van, szíveink szentélyében lakik.

Mindnyájan örülünk, ha elfogadnak, elismernek minket, de legnagyobb örömünk, amikor társunk nagyra lát minket. Némely munkahelyen nem könnyű a törpésítő beszélgetésekből kivonni magunkat: „Az én feleségemnél a habarás mindig csomós, még a levest sem tudja berántani.” Vagy: „A férjem

még arra sem képes, hogy felöltöztesse a gyerekeket... Azt sem tudja, hol tartom a ruháit..." Ehelyett szívünk választottjáról így beszélünk: „Olyan gyorsan megjavította a csöpögő vízcsapot...!” „Még csak március van, de végigszervizelte kerékpárjainkat.” Vagy: „Az én feleségem süti a legfinomabb pogácsát.” S tudjuk egymásról, hogy társunk jót mond rólunk, nagynak lát minket. S egyre növekszik a „MI”, alakul a szív-szentély.

Krisztus szeretetének sugárzó központjává úgy válhatunk egyre inkább, ha minél többet beszélgetünk egymással. Célunk, hogy mindig újra egymásra találjunk, mi foglalkoztatja, mozgatja társamat? Fontos nekünk, hogy mindig újra befogadjuk, amit átélt, különben nem tudjuk megérteni. A legnagyobb ajándékunk egymásnak, ha társunk érzi, megértettük őt. Ekkor megtapasztalhatja: szívedben az otthonom. Ezért mikor összeülünk (hetente egyszer!), először csak mesélünk és meghallgatjuk egymást. A MI akkor jön létre, amikor egyik komolyan veszi a másikat. Az „igen, de...” szófordulat kevésbé használható a házaspári beszélgetésben. Jobb a visszakérdezés: „Jól értettelek, ezt akartad mondani?” S akkor egység jön létre, a MI. Az egyes házaspárok élménye közös szellemi kinccsé válik és az egység

növekszik, Krisztus jelenvalóvá válik. Vitás kérdésekben nem kell az első beszélgetésben eredmény. Nem döntünk azonnal, hanem egy hosszú, elnyúló folyamatban. Például hogyan ünnepeljük a karácsonyt? Hogyan reagáljunk a gyermek viselkedésére? Először kicseréljük gondolatainkat, s nyugodni hagyjuk. Aztán megint beszélünk róla, s nyugodni hagyjuk. S akkor megérik a MI a döntésünkben. Közelebb kerülünk egymáshoz, belemegyünk a másik elképzelésébe, s ha még nincs kettőnk közt döntés, nem beszélünk róla harmadiknak... Miért fontos, hogy befogadjuk társunk gondolatait? Ahogy testi egyesüléskor belemegyünk egymásba, így a lelki egyesülésnek is ez a folyamata. Másrészt Isten az ő akaratát a társam szívébe ültette. Hogyan tudhatnám meg az ő akaratát, ha társammal nem beszélgetnék rendszeresen és mélyen. S egy-egy jó beszélgetés után egyre inkább megtapasztalhatjuk: szívedben az otthonom.

Segíthet még az „érted vagyok” mentalitás kialakítása. Egy házaspárról hallottuk, hogy közösen kerékpároztak a hegyekben. A férj mindig a megfelelő állásra váltott, s szépen haladt fölfelé Királyházára. A feleség nem akart váltani, hisz akkor „még többet kell tekerni, lassabban haladok”, s leszállt a bicikli-

ról. A férj is leszállt, s együtt sétáltak fölfelé. Sőt egy későbbi emelkedőnél a férj a biciklicserét is följánlotta: „Azzal nagyon könnyű haladni!” A feleség a többedik emelkedő után belejött a váltás rejtelmeibe. Ne kínozzuk magunkat állandóan azzal a gondolattal, hogy a másiknak mi mindent kellett volna másként csinálnia! Segíthet, ha egy kicsit eloldjuk magunkat társunktól, azaz nem várunk el ezt vagy azt, hanem egyszerűen arra az álláspontra helyezkedünk: a Te oldaladon vagyok. Vagyis szívedben az otthonom. Akkor jöhet bármi. És egyébként meg az idegeimre mész. És ezt is túl fogom élni. A szeretet magára veheti a belső távolságtartás jellegét is. De ebben kívülről egy egységet láthatunk. Ott sétálnak ketten, s tolják fölfelé a kerékpárjaikat... Milyen szép! S MI együtt biciklizünk. S átállítottuk a váltót az ÉN-ről a MI-re.

Kettőnk egységének belső kemény magját mégiscsak a szentélyben alakíthatjuk ki, ha van személyes szent időnk. Sokszor hajszoznak, szétszórtnak éljük meg magunkat. Ilyenkor nehéz megállnunk, túlzottan fölpörögtünk. Jó ilyenkor, ha ketten vagyunk, s egymást tudjuk hívni: Gyere egy pillanatra, üljünk le! Ilyenkor nem kell feltétlenül imádkozni, csak érzékelni egymást,

érezkelni egységünket, vagy épp megzilált egységünket... Érzékelni: nem vagyok egyedül. Te mindig jelen vagy számomra, mint a nehézségi erő. Ez az állandó magától értetődő közelség szép megtapasztalás! Leülünk, s érezzük a társunktól felénk irányuló sugárzást, hullámzást. Nem szólunk, csak vagyunk. S észrevesszük, a házasságunk a Szűzanya egy szentélye, ahol Krisztus jelen van közöttünk. Ilyenkor természetesen gyermekeink is észreveszik, hogy nem az övéik vagyunk, s jönnek... Ilyenkor elég egy szó: most már elég... S akkor elmegy... S hagyja az anyát a háziszentélyben egyedül, vagy együtt apával üldögélni. Később úgy elfogadja, ahogy a nap süt, vagy esik az eső, vagy este sötét van. Ez egy harc, küzdelem a házasság, s a család szentségéért. Ha ezt a harcot elveszítjük, a Jóistennek egy másik közösséget kell keresnie. Ha tudunk időt szakítani, s odaülni a szentélybe, s hagyjuk, hogy a Szűzanya ránk tekintsen, akkor ő ránk néz, s bizonyos értelemben megnyugszunk. S gyökereink a szentélyből élnek, egyre inkább megtapasztaljuk, hogy MI ketten egy kis szentély vagyunk, ahol kettőnk közösségében Krisztus van jelen, s ez az élet szép, s átéljük valóban: szívedben az otthonom.



Tilmann atya beszéde a Csányi családnál

2001. szeptember 16-án szentmisét ünnepeltünk Tilmann atyával és néhány családdal Csányi Zsolt és Ági otthonában. Ági sokat mosolygott, és halkán, szép lassan már ennyit tudott mondani: Szia, Éva.

Kedves Ági! Kedves Zsolt!
Kedves Barátaim!

Együtt ünnepeljük a szentmisét és hisszük, hogy ez a ház áldott. Normális körülmények között a szentbeszédben nem szoktunk neveteket említeni. Most azonban mégis így teszünk. Vannak kivételek. Szeretjük ezt a házat. Ez a ház megérint minket. Más emberként megyünk el innen, mint ahogy idejöttünk. Más lesz a viszonyunk a szenvedésünkhöz és másként viszonyulunk a munkánkhoz is.

Általában nagyon fontosnak tartjuk magunkat. És nagyon fontosnak tartjuk a szenvedésünket is. Ha valami fáj, könnyen „színházat rendezünk”. Miután itt voltunk, megváltozik a szenvedésünkhöz való viszonyunk. Elképzeljük, hogy ágyban fekszünk, mint Ági, és nem tudunk semmit sem csinálni, és mindig csak arra várunk, hogy valaki tegyen velünk valamit. Ezek után saját szenvedésünk nagyon csekélynek és kevésnek tűnik.

Ági szokott nevetni. Érezni lehet, hogy örül. Nagy titok, hogy öröm lehet ott, ahol nagy szenvedés van. Éppen ezért megnyugodva megyünk el innen. És valahogy bizakodóbban.

Ha Zsoltra tekintünk, ő egyszerűen dolgozik és mindig van valami tennivalója. Így él egy ember, aki szeret. Így él egy ember, aki valaki másra gondol, nem önmagára. Zsolt nem vár arra, hogy valaki megdicsérje. Ez nem jelenti azt, hogy nem mondhatunk neki egy-két jó szót. Emberi tartás az, amit megfigyelhetünk itt. Ez a szív nagylelkűsége. Egyszerűen ott lenni a másik számára. Egyszerűen dolgozni. Nem azt kérdezni, hogy én hogy vagyok, hanem hogy van a másik. Szeretném, ha ez a kép a szemünk előtt lenne. A kép, ahogy Zsolt Ágihoz odafordul. Íme egy ember, aki szeret. Egy ember, aki a másikkal törődik.

Krisztus is hasonló helyzetben volt. Jézus természetesen magányos volt. Gyakran senki sem volt, aki megértette volna. De a belső beállítottsága olyan volt, hogy mindig valaki másért élt.

Talán most megkérdezzük magunkat: kiért élek én? Kinek van szüksége rám? Azt mondom a másoknak: itt vagyok a számodra. Ak-

kor a saját szenvedésünk valamivel kisebbnek tűnik. Természetesen ennek van egy feltétele. Saját szívünk tapasztalata, hogy szeretnek minket. Aki ezt sosem tapasztalta meg, az nem tudja szeretetben a másinak ajándékozni magát. Ettől megbetegszik. Akit azonban szeretnek, akinek megvan az a tapasztalata, hogy mások szeretik őt, az önmagát önzetlenül tudja a másiknak ajándékozni. Jusson ez eszünkbe, amikor a gyerekeinkhez fordulunk. Amikor a gyerekeink megtapasztalják, hogy szeretjük őket. Amikor a gyerekek érzik, hogy az apa játszik velem. Mehetek hozzá. Felém fordul. Amikor a gyerekek érzik, anyának van ideje számomra. Akkor olyan emberré válnak, akik tudnak szeretni.

Másfelől a szenvedésre való készséget akkor tanulja meg a gyerek, ha a szülei készek a szenvedésre. Ha a szülők nem panaszkodnak folyton, ha valaki bosszantja őket, ha valami zavarja őket. Ezért nagyon fontos a számunkra, hogy Ági kész a szenvedésre. De mi is szenvedünk, ezt elfogadjuk és a Szűzanyának ajándékozuk a kegyelmi tökébe. És újra és újra előfordul, hogy a Szűzanyának szüksége van ránk.

Ha Zsolt hazajön, mindig van itt valaki, akinek szüksége van rá. Nem ülhet le a székbe, nem olvashatja el először az újságot. Érezzük, hogy ez egy különleges helyzet: hazajönni és

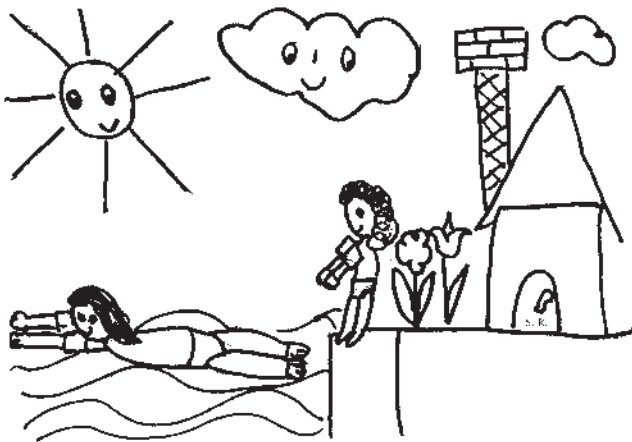
szüksége van valakinek rám. Kentenich atya egyszer azt mondta, ha az apa hazajön, megkezdődik a tulajdonképpeni munkája. Igen ám, barátaim, de amikor az apa hazajön, fáradt. És az igazi munka a gyermekkel és a feleségével, hát... hm... minden jót kívánok. Ez nem olyan egyszerű. De Zsoltnál nincs kivétel: hazajön, szereti Ágit, és tesz érte valamit. Most azt fogják Önök mondani, hogy Zsoltot és Ágit szentté avattuk. Valóban azok is egy kicsit.

Mindnyájan imádkozunk azért, hogy ebben a házban megmaradjon a szeretet és megmaradjon a szenvedésre való készség is. De ennek a háznak a háziszentélyét saját magunk számára is használni akarjuk. Kérjük a Szűzanyától a kegyelmet, hogy készek legyünk szenvedni és készek legyünk szeretni.

Többet beszéltem most Önöknek, mint Áginak, ezért Ági most szomorú. De neki nem olyan fontos ez a prédikáció, mint nekünk, szegény bűnösöknek. És természetesen ez a prédikáció nekem is szól. Amikor sajnálom magam, azt fogom mondani: „Hát, Tilmann atya, szenvedni kell, nem panaszkodni. Ez a Tilmann atya mindig panaszkodik, ha fáj valami, jaj, olyan nyafka. Tilmann atya, emlékezz, ott voltál az Áginál!” Vagy ha másokért kell tennem, eszembe jut, ott voltam a Zsoltnál. Ez segít néhány hétig... Reméljük, hogy egy kicsit tanulunk...

Két szék közül a földre...

Nyaralni készülünk. Szálláshelyünket este kell elfoglalnunk. Nemrég ebédeltünk. Táskák, szatyrok egymás hegyén-hátán az előszobában, a nappaliban. A gyerekek tükön ülnek, várják az indulást, tervezgetik, mit csinálunk majd az üdülőben. Feleségem a csomagolás végén tart, listával a kezében szaladgál, melyre korábban felírt mindent, amit el kell vinnünk. Eszembe jut, hogy gyerekkoromban én is hasonló leltárt készítettem osztálykirándulásra menet. Én még gyorsan lenyírom a füvet, közben azon törom a fejem, hogy a csudába férünk be a kocsiba ennyi gyerekkel és ennyi cuccal. Ja, és el ne felejtjük még a légnymást ellenőrizni tankoláskor, az egyik kerék kicsit ereszt. Vízparti házba megyünk, az egész kert a miénk, milyen jókat fogunk fürödni, talán a gyerekek is megtanulnak úszni... Ekkor legnagyobb lányunk lélekszakadva rohan ki a házból: „Apa, lemondta a szállást, ahova mentünk volna, és a helyünket kiadták másnak. Anya felhívta a szállásadót, hogy kell-e ágyneműt vinni és ő mondta.”



Elkezdett derengni bennem, hogy történhetett. Két nyaraló közül választottunk. Az egyiket lemondtam és még aznap telefonált a másik, hogy biztosan kell-e a hely. Én éppen beteget vettem fel, nem kérdeztem rá, hogy ő pontosan kicsoda, gyorsan le akartam tudni a beszélgetést és azt mondtam, pár órája mondtam a feleségének, hogy mégsem kell a hely. Ő erre azt felelte, hogy a felesége még nem szólt neki erről, de köszöni, hogy szólunk, majd kiadják másnak. Így véletlenül mindkét helyet visszamondtam.

Bementem a házba. Arra számítottam, hogy feleségem romokban hever, és jogosan számítottam egy jó adag szemrehányásra is. Ezzel szemben azt látom, hogy asszonyom derűsen tárcsázza a korábban begyűjtött vízparti üdülők listáját. Körberöhögték, hogy képzelet, hogy azonnalra kap szállást csúcsidőben. De ő a biztonság kedvéért még a szállásadók ismerőseinek számát is elkérte. Sorra mind felhívta. Hiába, minden hely foglalt. Két számon nem vették fel.

Nem bírtam tovább a feszültséget, kimentem folytatni a fűnyírást. A gyerekek vidáman játszanak, még engem vigasztalnak: „Anya mondta, hogy nem rossz szándékból mondtad le a nyaralást. Apa, te nem tehetsz róla. Sok munkád volt.” Pár perc múlva megjelenik feleségem is, dudorászva kapál. Tudom, hogy nagyon várta ezt a nyaralást, de cseppet sem látszik idegesnek. Odamentem hozzá, átöleltem: „Nem haragszol rám?” „Nem, itt-hon is olyan jó. Majd kirándulunk, annyi szép hely van itt, meg elmegyünk strandolni.”

Valóban, *itt-hon is olyan jó*. És elsősorban nem azért, mert végre felépült a szép házunk, hanem mert ilyen feleségem van.

Hogy „kerek” legyen a történet, még hozzáteszem, hogy este a gyerekek azért imádkoztak, hogy tudjunk menni oda nyaralni, ahova terveztük. Feleségem hívja a két számot, amit délután nem vettek fel. Az első már sajnos kiadták a nyaralót. A másodikon: – „Mikorra kellene?” – „Most rögtön.” – „Na, ne vicceljen, az lehetetlen. De holnap este jöhetnek, addig ki-takarítom a házat.”

Köszönjük Neked, Szűzanya.

✍ Nincs kiszállás

Érdekes dolgot hallottunk a görög katolikus esküvői szertartásról. A házasságkötés nem az oltár előtt történik, hanem egy asztal előtt. Az oltár ugyanis Krisztus áldozatának a helye, míg ez az asztal a fiatal pár életáldozatának az asztala. Ezen a szimbólumon keresztül szembesülnek azzal, hogy az életüket áldozzák egymásért: A házastársam Isten eszköze az üdvösségem munkálásában.


Visszagondolok a hétköznapiak kicsinyes konfliktusaiban arra, hogy életemet adtam a társamnak, a társamért, és gyakran vissza akarom venni. Sok apróság a hétköznapiakból: Kifogyott a szóda és meghagyom a társamnak a szódakészítés nemes feladatát, vagy tele a szemetes, de én még tudok

rátenni, vagy egy kis autószerelés utáni kézmosást követő utómunkálatokat a mosdókagylón a társamra hagyom, nem törődöm a társam örömével, nem viszek neki virágot, nem vagyok lovagias (autóba beszállásnál), nem hallgatom meg, nem lesem a vágyait, kívánságait, hanem csak ünnepek előtt veszek neki valamit, hogy azt is letudjam. Nem engedem közel magamhoz, hogy tudjon egy kicsit panaszkodni, hogy megosszuk az örömeinket, hogy tudjunk egy kicsit beszélgetni, hanem beletemetkezem az újságba, a tv-be vagy egy könyvbe, vagy a hazavitt munkába. Állandóan elégedetlen vagyok, apróságokért zsörtölődöm, belelovalom magam a mártír szerepébe. Ezek az apróságoknak tűnő dolgok megkeserítik az amúgy is rövidre szabott, együtt töltött időt. Ha viszont sikerül ezekben a kicsiségekben odaadnom az életemet a társamnak, a gyerekeinknek, akkor valóban a Jó Isten eszköze tudok lenni, és ez igazi boldogsággal tölt el mindnyájunkat.

Az életemben egy nagy felkiáltójeles példa volt erre. A Várban sétáltunk a két kisebb fiunkkal. Veszekedtünk. Egész pontosan egyikünk sem tudja már elmondani, hogy miről volt szó, valami programban nem tudtunk megegyezni, hogy ki, hova menjen, és mikor. Hideg volt, december eleje. A gyerekek nem egészen értették a helyzetet, mert a kezünket fogták és fölöttük történtek az események. Én akkor azt mondtam: „Menj ahova akarsz, én így nem megyek veled tovább!” És a párom mondta, hogy: „Jó!” Én nem gondoltam egészen komolyan, hogy ezt meg merné tenni. Fogta a két gyereket és mintha semmi sem történt volna, sétált tovább, én meg ottmaradtam a Szentháromság téren, ők pedig elmentek. Akkor arra gondoltam, hogy utánuk megyek szép lassan és utolérem őket. Majd újra találkozunk és nem lesz semmi baj. Bocsánatot kérünk egymástól, először ő tőlem, utána én tőle, mert nekem volt igazam. Mentem utánuk és nem voltak sehol... Egyre gyorsabban mentem utánuk és nem voltak sehol... Iszonyú hideg volt, nyilván a lelkem is fázott, meg én magam is fáztam. Tudtam, hogy a fiúk sincsenek fölöltöztetve túlzottan. Most mi lesz? Mentem utánuk, köröztünk a sétány, a Szentháromság tér és a Várszínház között és egyszerűen nem találtam őket. Másfél óra eltelt és még mindig nem voltak sehol. Én már zokogtam, hogy édes Istenem, nem igaz, hogy ezek lementek a térképről, hol lehetnek? Ekkor egy pillanatra a Jóisten valahogy megállított és azt mondta: Hát te akartál kiszállni az egészségből! Mi az, hogy nem megyek veletek tovább? Ilyet egy családban nem lehet mondani, hogy kiszállok az életemből, és te mész ahova akarsz, én nem megyek veled! Akkor annyira megdöbbenett ez az élmény! Ott álltam és zokogtam a sarkon, mindenki

nézett engem, hogy mit csinálók itt az utcasarkon, miért zokogok mínusz öt fokban. Aztán eszembe jutott, hogy egy telefonkártyával meg lehet oldani az ügyet, mert a férjemnél volt egy telefon. Vettem egy telefonkártyát, felhívtam és kiderült, hogy egy fél utcasarokkal odább voltak. Mikor mondta, hogy ott állnak, akkor odanéztem és láttam, hogy tényleg ott vannak. Akkor nagyon megszelídült a hangulat és egy nagyon jó együtt töltött napunk és később egy együtt töltött hetünk lett.

Nem szállhatok ki ebből a kocsiból, amibe beszálltam, ebből az áldozatból, amibe én beszálltam. Amit én odaadtam a társamnak: az életemet, azt nem lehet visszarángatni.



Mit teszünk, hogy jó legyen otthon, hogy alig várjuk a hazaérkezést, és alig várjuk a hazaérkezőt?

Jó hazamenni, mert szeretem azt a helyet, ahol lakom. Az otthonosságot elsősorban az ötletes, és nem is mindig drága megoldások jelentik. Egy új családi fénykép érdekes, magunk készítette keretben, egy szép asztalterítő, egy csokor virág az asztalon, gyerekrajz-galéria a falon, az aktuális évszaknak vagy ünnepnek megfelelő díszítés az ablakon, lámpán...

Kiszámíthatatlan, gyorsan pergő események között élünk. A bizonytalanság megvisel. *Jó otthon, hiszen ott vannak szabályok, szokások, rítusok.* A hétről hétre ismétlődő programok vagy a mindennapok napirendje tartást ad életünknek. Ilyen ritmust adnak az életünknek az ünnepeink is, ha gondot fordítunk rájuk. Előre tudjuk az ünnepi szokásokat, várjuk a jellegzetes ételeket. Évről évre átéljük az ünnep gondolatát. Jó megpihennünk ebben az állandóságban.

Jó otthon lenni, mert fontos vagyok, feladatam van. Ezt az érzést kicsi korunk óta ismerjük, most pedig megfigyelhetjük ugyanezt gyermekeinken. Napos, hetes, kottafelelős, imafelelős. Ennek az érzésnek a mélyén az van, hogy nélkülem nem megy, számítanak rám, nem hagyhatom őket cserben. Ez mind kötöttséggel jár és ezért nehéz. A sógoromnak volt egy frappáns megfogalmazása. Ő sokat jár külföldre, és alapélménye, hogy az első egy-két nap érdekes és felhőtlen, de a harmadik napon már nagyon hazahúz a szíve a szuper szállodából a szerényebb családi otthonba. Úgy összegezte ezt, hogy „az otthoni kötöttség nagyobb szabadság, mint a hontalan kötetlenség”.

Jó otthon, mert önmagam lehetek. Az otthoni közösség annyira szoros, hogy ott nem lehet álarcot viselni, szerepet játszani. Emiatt otthon nem is a jelmezünket fogadja el a társunk, a gyerekek, hanem az igazi lényünket. Ez az, amire igazán vágyunk. Otthon megmutathatjuk igazán a bánatunkat és az örömünket is. Otthon figyelünk egymásra, meghallgatjuk egymást. Ez nagy kincs, ezért is vágyok haza, mert nem tudom magamban tartani a nap élményeit. Tapasztaljuk, hogy az utcánkban egyedül élő idős emberek mennyire vágnak arra, hogy valaki meghallgassa őket. Hálát adunk nap mint nap a Jó Istennek, hogy egy elfogadó, befogadó család ölel körül bennünket, és nem kell vadászni valakit az utcán, aki meghallgat.

Jó otthon, mert van idő rám. Nem jó, amikor túlságosan elfoglaltak vagyunk. Az egyik gyerekünk, Kristóf fiunk jött oda hozzám és hívott homokozni. Pontosan tudja, hogy ez az egyik szenvedélyeim közé tartozik és ezért bátran előáll mindenféle helyzetben, hogy „Mami, gyere homokozni!” Megpróbáltam lerázni, hogy „Kristóf, ezt most nem lehet, mert annyi munkám van, hogy nem érem utol magam, most nem tudok veled homokozni menni.” Akkor három és fél, négy éves lehetett. Látszott rajta, hogy nagyon törli a fejét és kibökte: „Mami, én arra gondoltam, hogy az apa vegyen feleségül még egy nőt, az majd utolér téged.” Azóta nem mondtam, hogy sose érem utol magam.

A pénzügyeinket meg szoktuk beszélni, körültekintően végiggondoljuk, mielőtt nagyobb összeget kiadunk. Ilyen gondosan próbálunk eljárni az időnkkel is. Az idő még nagyobb kincs, mint a pénz. Ha az idő pénz, akkor az időnkkel is el kell tudni számolni, éppúgy, mint a pénzügyeinkkel. Nem mindegy, hogy az idő telik, vagy az idő múlik. Hogy megtöltjük vagy pedig elmúlatjuk azt az időt, ami a rendelkezésünkre áll.

Egy fiatal házaspár mesélte: A férj a feleségét születése napján, reggel egy szál virággal ébresztette és ezt mondta neki: „Kedvesem, én ma az egész napomat neked adom ajándékba.” Erre a feleség egészen elrészelt és mondta: „Te olyan kedves vagy, és annyira örülök neki, de bocs, nekem dolgozni kell menni, talán ugorj félre, hogy fölöltözhessek.” A férj ott állt előtte és folytatta: „De nem érted, az egész nap a miénk!” A feleség, újra csak nagyon kedvesen, egy kicsit megpróbálta odébb taszigálni a férjét, hogy ő elkésik a munkahelyéről. Mire a férj azt mondta: „Kedvesem, én vettem ki neked egy nap szabadságot.” Beszélt a főnökkel, és egy nap szabadságot vett ki a feleségének és természetesen saját magának is. Ez volt a születésnap ajándék, hogy egy egész napjuk volt együtt.

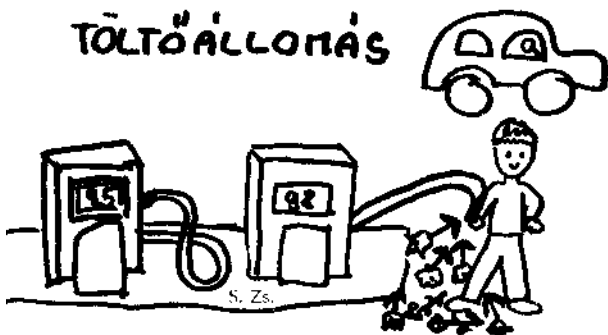
A mi építkezésünk alatt is férjem amellet, hogy végezte a munkáját, egész nap az építkezésen volt, és este nagyon későn járt haza. Én meg szoktam kérdezni a gyerekektől reggel, hogy mit álmódtak. Kristóf reggel fölédredt és mondta: „Mami, én egy kis puputevét álmódtam. De tudod, Mami, azért annak a kis puputevének az apukája mindig otthon volt.” Amikor ezt férjemnek elmeséltem, akkor úgy döntött, hogy egy hétre szünetelteti az építkezést, és nagyon korán jött haza, és együtt volt a gyerekekkel, hogy a szegény kis puputevék ne szomorkodjanak az apjuk nélkül.

Jó otthon, mert egymás kedvét keressük. Ettől nagymértékben függ otthonunk légköre. Egy férj mesélte, hogy a felesége nagyon szeret virágot kapni. Arra gondolt, hogy talán ez a virág olyan, mint az autónak az üzemanyag. Ezért mikor megtankolja az autót, akkor a benzinkút mellett vesz egy csokor virágot a feleségének. Egy idős

ciszterci szerzetes ismerősünk mondta mindig, hogy a jó asszony olcsó, egy szál virággal meg lehet venni. Nagyon fontos elemei a házasságunknak ezek az apró szolgáltatok, és természetesen az is, hogy észre is

vesszük, ha a társunk tesz ilyet, és ekkor egy mosollyal, egy kedves gesztussal megköszönjük. Ezek mind-mind kis hűségnyilatkozatok. Azt üzenem általuk, hogy fontos vagy nekem, figyelek rád, szeretlek.

A sok kis dolog apróságnak tűnik, de ez nem egyszerű, mindig ott a kísértés, hogy hagyjam a fenébe. Ilyenkor egy kis erőre van szükségünk. Ekkor segít a Szűzanya és kéri az áldozatfilléreinket a kegyelmi tőkébe. Van most már ezer lehetőség arra, hogy a gyerekeink számára pénzt gyűjtsünk. Életbiztosítások, lakás előtakarékoskosság stb. Fontos takarékoskodnunk a Szűzanyánál. Nála gyűjthetjük az áldozatfilléreinket, mert talán ez a legfontosabb stafíruna a gyermekeink és családtagjaink számára. Amikor büdös a szemetes és a legrosszabbkor fogy ki a szóda, akkor gondolunk erre a stafírungra.



Nem az a gazdag, akinek sokmindene van, hanem az, akinek olyan dolgai vannak, amik beszélnek...

Pár hónapja meglátogatott egy régi osztálytársam. Körbenézett a lakásban és összecsapta a kezét:

– Mondd, te bejárónőt tartasz?

– Nem, miért?

– Akkor hogy tudsz ennyi mütyüről port törölni?! Miért nem szabadulsz meg tőlük vagy teszed be őket egy nagy dobozba?!

– Azt nem tehetem, mert ezek a mütyürok visítanak.

Barátnőm értetlenkedve nézett rám, talán megbuggyantam?!

– Ezek a tárgyak beszélnek – folytattam. Ő, ha lehet, még jobban elképedt. – Nézd, itt van ez a két összebújós agyag süni. Ők azt a Schopenhauer történetet mesélik el, hogy két fázós süni összebújik, hogy egymást melegítsék. Igen ám, de ahogy közelednek egymáshoz, a tüskéik szúrják egymást. Ha távolodnak, újra fáznak. Ha mérges anyagok a férjemre és rájuk nézek, azt mondják, jobb inkább egymás szúrós kedvét elviselni, mint kihűlni.

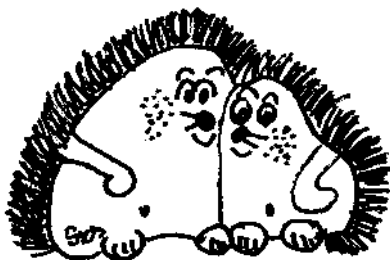
Vagy a férjemre és rájuk nézek, azt mondják, jobb inkább egymás szúrós kedvét elviselni, mint kihűlni.

Vagy itt van ez a kis terítő. Elég kopott, de édesanyám hímezte kislány korában. Ezt sem dobhatom ki.

Vagy ez a törött sarkú sólisztgyurma kép, benne kislányunk keze nyoma szép rózsaszínre festve. A szívem megszakadna, ha ez a szeméttelre kerülne.

Ezt a gyertyacsonkot Csányi Ágitól kaptam, ezt a kis agyagteknőt a nászutunkon vette nekem a férjem, ezt a fafaragást pedig férjem kollégájától kaptuk... Soroljam még?! Nekem az otthon ezektől a beszélő tárgytól otthon. Ha rájuk nézek, feltöltenek engem, a régi dolgokról mesélnek.

– Aha, ezek a te „filléres emlékeid” – dudorászta régi osztálytársam a régi sláger dallamára.



Otthon egymás szívében

A jelmondat („Szívedben az otthonom”) évében családjunk súlyos nehézségekkel küzdött. Minden nap újabb és újabb megpróbáltatást hozott, helyzetünk emberi szemmel nézve meglehetősen bizonytalan volt. Lakásunkat is eladni kényszerültünk, albérletbe mentünk. Nem volt otthonunk. A cél a túlélés volt, de úgy, hogy kapcsolatunk ne rendüljön meg. Tudtuk, hogy hasonló helyzetben hány házasság megy tönkre, ezért erre külön oda kell figyelni. Valahogy úgy, mint mikor tejet teszek a tűzhelyre forni, előre tudom, ha nem akarom, hogy kifusson, nagyon kell figyelnem. Sokkal jobban, mint mikor pl. húselevet főzök.

Tudtuk, ha Isten bezárja az ajtót, kinyit egy ablakot, tudtuk, hogy ebből a helyzetből lesz kiút, nem is akármilyen. A lényeg, hogy lehetőleg jól tegyük a dolgunkat és ápoljuk kapcsolatunkat egymással és a gyerekekkel. Nem volt meg az otthonunk, ezért az éves jelmondat alapján arra törekedtünk, hogy otthonunk legyen egymás szívében.

Ezt a gyakorlatban úgy próbáltuk megvalósítani, hogy a nap során adódó nehézségeket megbeszéltük, megosztottuk egymással, így közösen hordoztuk a nehézségeket. Majd a Jóisten kezébe helyeztük, tudtuk, nála jó helyen van. Megéltük, hogy Isten szerető Atyánk és gondoskodik rólunk akkor is, ha nem minden úgy történik, ahogy éppen nekünk a legkellemebb lenne, vagy ahogy mi elképzeltük.

Jó volt egymás szívében megpihenni, megnyugodni, megerősödni. Úgy érezzük, hogy a nehézségek (amelyeken már hál' Istennek túl vagyunk) kapcsolatunkat még erősebbé tették, még szorosabbra fűzték a szálakat köztünk. Úgy gondoljuk, ha otthon vagyunk egymás és a Jóisten szívében, a nehézségeket könnyebb elviselni, de ha ez az otthon nincs meg, még a mindennapi apró nehézségek is elviselhetetlenek tűnnek.



Az élet tisztelete...

Isten kegyelméből az utolsó 2-3 évben történt velem egy s más, mint ahogy nyilván veletek is. A különbség talán annyi, hogy az isteni Gondviselés mindenki életében kicsit más formát ölt. De hogy mindnyájunkban jelen volt és van, az nem szorul bizonyításra. Mesélhetek egy kicsit a magaméről?

Mindezt annak tudatában írom, hogy mindössze parányi porszemecskéje vagyok a fölséges Isten megszámlálhatatlan sok teremtményének. Még-

is, különösen az évezred utolsó éveiben a Gondviselésnek egy olyan sorozatába ágyazva érezhettem magam, amely alig-alig felfogható csekélyke emberi értelmem számára. Kicsiségem tudata újra és újra elborít, s ez mély, szünni nem akaró alázattal és áhítattal tölt el.

Valamivel több, mint két éve derült fény arra, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok: a szívizmaim már csupán 20%-os, vagy annál is kevesebb teljesítményre képesek. Orvosaim elmagyarázták, hogy ez egy visszafordíthatatlan folyamat, amely betegségnek az a természete, hogy egy bizonyos ideig tartó stagnáló időszak után rohamos hanyatlás következik be, s ez ellen nincs földi orvosság. Gyógyszereim ezért csupán életben tartottak, de tisztában kellett lennem vele, hogy pozitív változást nem hozhatnak számomra.

Egyedüli megoldásként a szívátültetés kínálkozott, ha elérkezik az ideje, de az is mindössze esély egy kicsit továbbélni. Egyik problémacsomag felcserélése egy másikra, de mégiscsak esély az életre. S hogy meddig? Csak a Mindenható tudja... Nincs bennem ágálás. Mert nagyon is jól van ez így!

Imígyen értesülvén földi életkilátástalanságomról, mélyen belekotortam lelki ládafiámba, hogy szemébe néztek a rám váró, kikerülhetetlen történéseknek. Számomra is meglepő módon nem is annyira a magam életéről volt nehéz lemondanom, mint inkább arról, hogy gyermekeimet nem kísérhetem tovább. Nem láthatom fejlődésüket, s nem vonhatom magamhoz őket bánatukban, örömeikben. Pedig kincsek ők nálunk, átmeneti megőrzésre...

Két hét telhetett el e jóféle borongásban – még 1999 márciusát írtuk –, amikor felfigyeltem rá, hogy egy icipici fénynyaláb próbál átszüremkedni lelkem sötétségén. Gyanítom, szüremkedett volna ő addig is, csak én úgy el voltam foglalva a szembenézéssel, hogy sokáig ki sem láttam a rámtuttyant sátorponyva alól. Mikor azonban végre észrevettem, hogy hiszen egyre itt himbálózik mellettem az égi kötélhágcsó, akkor egyszerre el tudtam fogadni, hogy az Atya már születésem előtt tudta, eltervezte, mi legyen velem. Ő tudja... Ne félj hát!

Ekkor már nem volt más dolgom, mint kicsi gyermekként, nagy bizalommal teljesen belesimulni az Ő tenyerébe. Ez a kegyelmi állapot pedig megadja az embernek a békességet, s már nincs helye többé az aggodalomnak... Az ugyanis nem Istentől való... Kár volna erre fecsérelni az ajándék időt... Életem az Atyáé, hiszen Tőle kaptam... Ha Tőle kaptam, akkor Hozzá hazatérnem is jó... Így hát nekem az Ő kezét fogva már mindenképpen jó... Ajándékba kapott napjaim egyszer elfogynak... Akkor is, ha sírok, ak-

kor is, ha örülök... Csakhogy én Isten szeretett gyermeke vagyok, megérdemli hát, hogy Hozzá örömmel emeljem a fejem...!

Amikor ilyenformán megélhettem a teljes ráhagyatkozás kegyelmét és örömét, nyugalom és derű költözött a lelkembe, s messzire került a félelem. Így adódhatott, hogy a bánat, az elmúlástól való félelem égi segítséggel a második hét végére végérvényesen a kiseprűzés sorsára jutott...

Kisebb-nagyobb hullámhegyekkel, hullámvölgyekkel telt el így mintegy másfél év, olykor még az elmúlás szele is meglegyintgetett, de mindezzel együtt még viszonylag szép, könnyű kis megpróbáltatásban volt részem.

Időközben (1999. május végén) kerültem fél a szívatültetésre várók listájára. Mivel állapotom még nem érte el a végső stádiumát, orvosaim hónapról hónapra halogatták a műtetre való készülődést. Mindeközben egyre intenzívebben vágytam tanulni az Istenben élést, amely által mind szemlélődőbbé váltam. Egyszerűen nagyon szép időket élhettem meg, számlálhatatlan szeretettel körülölelve, amelyek Tőle jöttek, tudom! Köszönöm!

Aztán 2000-ben – a Szentévbén – felgyorsultak életem eseményei, amelyek számomra azért helyenként kissé túlságosan is heves sodrásúak voltak... Április elején egy ájulást követően orvosaim megállapították, hogy alapbetegségemhez egy olyan fokú szívritmuszavar is odaillegette magát, amely bármikor képes megállítani a szívemet, s amelynek e harmatos állapotában nem igazán lesz ereje újraindulni.

Ezért május 29-én a vállgödörbe beültettek egy Pacemaker-Defibrillátor készüléket, amely újraéleszteni is tud, ha bekövetkezne egy újabb szívmegállás. Csúcstechnika a javából, mert miközben folyamatosan figyeli az ember vérnyomását és pulzusát, valamint a szívben zajló eseményeket, s nemcsak regisztrálja azokat, hanem szükség szerint be is avatkozik, vagyis ütésével újraéleszt, ha kell. Akkora volt, mint egy cigarettászele. Én édes kis „Örző-védő Kft.”-m...!

Július végéig el is voltunk egymással békességben, sőt, még egy négynapos lelkigyakorlaton is részt vehettem a Mátrában, akkor ugyan már sok-sok elvonulással és pihenővel. Aztán augusztus elején, Virág Orsi meghívására ellenállhatatlan vágyat éreztem rá, hogy leutazzam Óbudavárra, még egyszer körülnézni, a jól ismert miliót utoljára magamba szívni, de legfőképpen Tilmann atyát látni, ha csak egy percre is. Nagyon vágytam már rá, hiszen '97 óta nem találkoztunk. Nem dicsekvésképpen mondom, de akkorra testi gyengeségemnek már olyan fokára jutottam, hogy napjában tízszer-tizenötösör is képes voltam tetőtől talpig elázni, de mégis bizonyosságként

éreztem, hogy egyszer még mindenképpen meg kell tennem ezt az utat Budapestről. Bár itt is sikerült hoznom azott ürge formámat, de ha én nem is, a pillanat, a megérintettség azon az augusztus 5-i napon szép volt. Így utóbb pedig, ismerve a későbbi eseményeket, különösen nagy jelentőségét érzem, hogy milyen nélkülözhetetlen volt számomra az a látogatás. Hiszen csak pár nappal később, augusztus 14-én, egy forró augusztusi délutánon már meg is állt a szívem, s nem csak egy pillanatra... Jókora „detonáció” térített magamhoz, mondhatom! Ezt pár pillanatnyi agonizálás követte, amíg a testem s a vérkeringésem képessé vált ismét visszatalálni a rendes kerékvágásba. Nagyon hálás vagyok érte, hogy egyedül lehettem otthon, mert látványom valószínűleg hosszú időre kiheverhetetlen traumát okozott volna gyerkőceim s férjem lelkében. Ha az Atya nem óvott volna meg ezzel az Átala alkotott defibrillátorral, ez a nap az utolsó lett volna számomra. Ahogy egyik orvosom megjegyezte: „életellenes” állapotba kerültem. Fura megfogalmazás, ugye? Ennyi volt életem eredetileg kiszabott ideje, de a Fölséges, Mindenható és rugalmas Isten másként rendelkezett! Bármikor gondolkodom erre és az azután következőkre, képtelen vagyok mást tenni, mint hogy egy pillanatra megálljak, kezembe temessem arcomat, s azt suttogjam megrendülten: Uram, nem vagyok méltó...!

Ettől kezdve „másállapotba” kerültem. Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a zuhanás, a hanyatlás idejét élem, megállíthatatlanul. Számptalan végsőnek tűnő rosszullet, nagyon erős szédülések és ájulásközei állapotok törttek rám, amelyeknek soha nem lehetett tudni a végső kimenetelét. Különös módon az összes orvosom szabadságon volt akkoriban, így „Defikémmel” a túlélés társasjátékát játszottuk, míg kórházba nem juthattunk. Szinte az utolsó pillanatban, augusztus végén sikerült átköltöznünk egy nagyobb lakásba, ahol életemben először lett egy külön szobám. Nagy szükségem volt már rá állapotom miatt. Szeptember elején kerültem be a Korányi Szanatóriumba (a szívátültetésre várók gondozó kórháza), ahol is 12-én, Mária napján reggel fél nyolc és déli tizenkettő között összesen 58-szor állt meg a szívem, azaz percnként körülbelül háromszor. Elájultam, ütés, magamhoz tértem, jött a rosszullet, ütés, ájulás, magamhoz tértem, és így tovább, órákon át... A végén már a külső újraélesztést is több ízben alkalmazni kellett, mert feltételezem, hogy ez a hősies kis „Defi” is kezdett egyre inkább kifulladásni. Aztán a SOTE Ér- és Szívsebészetről áthozták azt a számítógépet, amely képes átkódolni/átfrekventálni a bennem lévő készüléket, s ezzel végre sikerült megállítani agóniámat.

Elmondhatatlan életöröm lett úrrá rajtam, hogy élek, hogy élhetek! Mindegy, mi történt, semmi sem számít, csak az, hogy megint átélhettem: nem vagyok egyedül! Ó, Uram!

Azonban a vegetatív idegrendszerem éppenséggel nem pendült egy húrton boldogsággal, mert ugyancsak besokallt, vagy besokkolt? Ki tudja már azt! Megsérült szegény, s ezt úgy hozta naponta tudomásomra, hogy egy-egy órácska erejéig egy az egyben leképezte a szív-megállás előtti rosszulétet. Be kell vallanom, nem rajongtam érte... S tudatlanságomban nem is értettem, miként lehetséges, hogy miközben én a nap egyéb részeiben kiegyensúlyozott és derűs vagyok, aközben ezt teheti velem a tudati befolyást nélkülöző részem.

Egy szó, mint száz, napokon belül felkerültem a szívátültetésre várók „riadólistájára”, s sürgősségi alapon ott is a legelső helyre. Ekkor hazatérhettem otthonomba, s afféle „mindenperces mamaként” várakoztam az új szívre, amely nagyon is kétséges volt, hogy még időben érkezik-e? Testi állapotom ugyanis mindeközben rohamosan hanyatlott. Életterem már csak az ágyra és a karosszékre korlátozódott. Viszont gyarapodtam egy ágytálla! Nem állíthatom, hogy ez volt szívem vágya, de helyenként igen jó szolgálatot tett azzal, hogy nem kellett tétován, ide-oda kapaszkodva kiszédelegnem a távoli, veszélyes, 5-6 méternyire lévő WC-re és mosdóba. Legtöbbször ahhoz sem volt erőm, hogy felüljek vagy egyhuzamban felöltözködjem. Új lakásunk egyéb részeit szinte alig-alig ismertem. Végig nagyon oxigénhiányos és vérkeringés-szegény állapotban voltam, telis-tele tűzdelve szédüléssel és ájulnivalóan jó érzéssel, így effajta kirándulásokra, pláne a lakás elhagyására nem is gondolhattam.

A nap jelentős részét egyedül töltöttem, így az általam sem oly igen kedvelt mobiltelefon a riasztás mindkét irányában nagyon jó szolgálatot tett nekem. Azért bizonyos esetekben mégiscsak nagyon jó, hogy van...

Aztán rámtört egy új keletű félelem: vajon kibirom-e a szívátültetésig? Nagyon feszítő ellentétpár. A nagy szétziláló mindenáron be akart fészkelődni minden gondolatomba, ezért szinte folyamatos, már-már elviselhetetlenül nagy küzdelmet kellett folytatnom, hogy távol tudjam tartani magamtól. „Távozz tőlem, én a Fölséges, Mindenható és Irgalmas Atyát, az Ő szeretett, Megváltó és Üdvözítő Fiát és az Ő Szentlelküket imádom, szolgálom és fogadom el egyedül!” Folyamatosan imádkoztam néhány, akkoriban számomra kiemelkedő zsoltárt, amelyek megvigasztaltak, erőt adtak s molsolyt csaltak arcomra. Éreztem, ha teret engednék magamban a sötétség-

nek, akkor az maga a lelki s végül a testi halál lenne, melynek már amúgy is a megszgyén botladoztam a nap minden órájában. Jézushoz és a Szűzanyához fohászokva sohasem az életemért esedeztem, hanem a békességet kértem, s kaptam. „Áldalak, Jó Uram, teljes szívemből!”

November 8-án jutott el a tudatomig, hogy már két napja nem hatnak a vízhajtók, s összesen csupán cseppecskényi eredménye van minden „pisingernek”. Ekkorra már nagyon odavoltam, s így még aznap bekerültem a Korányi Szanatóriumba. Sanyim vitt be a kórházba, de az autóig már csak úgy tudunk eljutni, hogy Péter fickó (11,5 éves) két lépéssel előttünk járva vitt és tett le elém mindig egy széket, amelyre erőmet vesztve lezöttyenhettem. Már kevés volt Sanyi támogatása, összeestem volna karjaiban. Péter mindvégig nagyszerűen viselkedett. Mosolyogva biztatott: „Ki fogod bírni, Macikám!” Pedig biztosan nem lehetett könnyű neki, mégis tudott erőt adni. Sokszor az segített át az ájuláson, hogy Péter szavai jutottak eszembe: ki fogom bírni! Akkor pedig ki kell tartani! Bocsássatok meg, most kicsit sírok... Mert ez a kis fickó mindvégig olyan csodálatos társam volt, amit nem győzők elégszer köszönni az Atyának. Ő volt a mellém állított angyalka... Isten Anyja és mindannyiunk Édesanyja, az oltalmad alá helyezem őt..., vigyázz rá nagyon, kérlek!

Ott, a Korányiban 4 napot töltöttem el, a leépülés egyre kézzelfoghatóbb állapotában. Bizonyosság volt bennem, hogy már végső óráimat, legfeljebb napjaimat élem. Már felülni sem tudtam, két szó után kifulladtam, s az ötödik napon már csak oxigénmaszkkal tudtam létezni. Ekkor, 13-án délelőtt jött a SOTE Ér- és Szívsebészetéről mobiltelefonomra a hívás: volna egy szív mára. Vállalja a műtétet? Igen...!

Amikor déltájban átszállítottak a Szívsebészetre, Isten békéje burkolt be. Ott kiderült, hogy még egy másik új szívre várakozót is behívtak egyidejűleg, mivel az általános donorhiányt tekintve rendkívüli esetként másnap délelőttre is várható volt egy szív, ugyanabból a vércsoportból.

Ottani, nagyszerű orvosaim azokban az órákban még nem döntöttek véglegesen afelől, hogy aznap, vagy csak a következő napon kerülök-e sorra. Ezért nem kaptam „kábitó koktélt”, mégis olyan csendesség és nyugalom volt bennem, amire ember ilyen helyzetben önmaga képtelen, ami az isteni Gondviselés volt, tudom. A félelem szikrája sem ért el hozzám.

Végül közölték velem, hogy sürgősségi alapon mégis én leszek az első, s úgy készüljek, hogy este fél hét körül visznek be a műtőbe előkészíteni, s a donor fél nyolc és fél kilenc körül érkezik helikopterrel. A műtét egyéb-

ként rekordidő alatt fejeződött be, s ebből maga a beültetés mindössze 40 percet vett igénybe. „Új szívet adok nektek...” Ezek a transzplantációk egyébként 5-6, néha 10-12 órás, heroikus küzdelmek az emberi életért.

Ezt a minden szempontból hozzám illő, frissen beültetett szívet – amelyet mint anya a gyermekét, egész lelkeimmel befogadtam testembe – nem kellett a szokásos módon áramütéssel újraindítani, mert ez az édes, Istentől kapott szívecske spontán megindult bennem...! Hát nem döbbenetes?! A másik megrázó történet számomra, hogy másnap végül nem érkezett meg az a várva várt, második szív. Sőt, az év végéig semmilyen donor sem! Nekem pedig akkor már csak napjaim, óráim voltak hátra. Vagyis ha orvosaim azon az első napon nem mellettem döntöttek volna, ma már nem mosolyoghatnék itt Rátok gondolatban. Boldog és végtelenül hálás vagyok, hogy az ugyanakkor berendelt szívtestvérkém még ma is él – beszélgettem is vele a napokban –, s szívem minden erejével remélem, hogy ő is részesül abban a felfoghatatlan jóban, amelyben én. Mint utóbb megtudhattam, a műtét előtti napokban már leállt a veseműködésem, a májам pangott, s minden szervem összes sejtje tele volt vízzel. És mégis..., az Atya számára semmi sem lehetetlen a benne bízóknak számára!

Nagyon-nagyon kicsi porszeme vagyok én az Úrnak, és mégis gondja volt rám, és mégis a tenyerén tartott! Ó, olyan nagyon köszönöm! S nem csak azt, hogy élhetek, hanem már a szenvedések idejét is, mert annyi ajándékkal, Tőle jövő, átölelő szeretettel vett körül, amelyek nélkül, valamint az értem egy-egyben imádkozók nélkül ki sem bírhattam volna a szívátültetésig. Hát lehet ezt eléggé megköszönni?! Csakis Őt szolgálva, csakis Rá figyelve, s életemet – tart ameddig tart – a családomra, a rászorulókra és egészen Neki szentelve.

Végezetül most, közel „négyhónapos koromban” arról számolhatok be, hogy csodálatos dolog élni, enyéimmel lenni, hagyni, hogy áthasson az élet feltétlen tisztelete és Isten és az emberek iránti szeretet. Életem ma is és mindvégig egyfajta kötélén táncolás lesz, de a lényeg nem itt van...

Kedveseim! Schönstatti Testvéreim! Köszönöm, hogy életem e sorsfordulóján mellém álltatok, s imáitokkal fogtátok a kezemet! Áldjon meg Mindnyájatokat a Mindenható!

Budapest, 2001. március 8.

*A fenti írás szerzője 2001. augusztus 27-én
boldogan hazatért mennyei Atyjához*

Tilman atya válaszol

A Szerkesztőségbe elküldhetitek kérdéseiteket
és Tilman atya szívesen válaszol

Kérdés: Tudom, hogy Schönstattban nagyon fontosnak tartják a házaspári beszélgetést. Az egyik családnapi után tudtuk is csinálni a heti egy estét. Az a problémám, hogy a férjemnek nincs, vagy csak nagyon ritkán van erre igénye. Ugyanakkor én annyira vágyom arra, hogy csak napi tíz percet is, de szívesen figyeljen csak rám, és ne úgy, hogy na mondjad, vagy kell-e még valamit megbeszélni, vagy na, most kibeszélted magad? Jó, akkor jöhet a tévé. Sőt mostanában már a rádió és az újságok is teljesen rátelepedtek az életünkre. Mert mindig van valahol valami érdekes. Hogyan tudnék férjemnek kedvet csinálni a beszélgetéshez?

Válasz: Kedvesen. Jó hangulattal.

A módját Ön tudja, Ön tudja, mi az, amit szeret. Talán egy üveg sör, egy zacskó sós mogyoró, gyertya az asztalon, egy kis smink... sokat segíthet. Eleinte könnyedebb, kellemesebb témák...

Ha nehéz rávenni a beszélgetésre, megkérheti, hogy olvassa hangosan az újságot, ez alapja lehet néhány közös gondolat kicserélésének, és Ön is részese lehet ennek a tevékenységének is.

Ha a tévé nagy kísértés, menjenek el otthonról. Séta, étterem, mozi, színház...

A női praktika és rafinéria kimeríthetetlen. A panaszkodás, a durca még jobban bezárja a férfit.

A legfontosabb: nem várni, hogy ő megváltozzon, hanem tenni, mégpedig nagyon kedvesen.

Asszonyom, ez nem könnyű, de „menni fog”.

Az embernek, aki önmagából kilépve mások számára otthont tud készíteni, erőre van szüksége, éltető erőre. Éppen neki nem szabad, hogy fontos legyen, mennyi fájdalma van. Neki nem szabad, hogy fontos legyen, hogy neki mindig újra szenvednie kell. Neki nem szabad, hogy fontos legyen, hogy mi van önmagával. És a Lélek kicsalogatja ezt az önfelejtést és önzetlenséget belőlünk és ezáltal megerősít minket.

(Tilman Beller: Küldd el nekünk Üdvöztőnk Lelkét, az erő Lelkét)



A pápára figyelünk

Talán soha nem volt ennyire szükségünk a feltámadott Krisztus biztató szavaira, mint most: „Ne féljetek!” Szüksége van rá az embernek, akinek... tulajdonképpen számos oka van, hogy félelmet érezzen. Szüksége van rá a világ összes népének és nemzetének. Szükség van arra, hogy tudatunkba visszatérjen a bizonyosság, hogy van Valaki, aki a kezében tartja a világ sorsát. Valaki, aki kezében tartja a halál és az alvilág kulcsát (lásd Jel

1,18). Valaki, aki az ember – egyéni és kollektív – történetének az alfája és ómegája. Ez a Valaki a Szeretet... Egyedül Ő lehet garancia szavaira, hogy „Ne féljetek!”, mert Krisztus keresztyének és feltámadásának ereje sokkal nagyobb minden rossznál, amelytől az embernek félnie lehetne vagy kellene.

(II. János Pál: Átlépni a remény küszöbén, 247., 248. o.)

Gyakran meg tudunk győzni idegen embereket, de nem mindig jut időnk arra, hogy otthon derűt sugározzunk a mellettünk élőknek
(Teréz anya)

Mennyei Atyánk! Amikor az „atya” szót kiejtjük, egy otthonra gondolunk. Azért létezőnk, hogy egyszer örökre otthon legyünk nálad. Azért létezőnk, hogy életünk legyen egy térben, amelyet Te teremtettél és életünk legyen a mennyben. A menny egyszer a mi otthonunk lesz. De már most is átélhetünk és megteremthetünk egy otthont. Ez számunkra, emberek számára fontos. Fontos, hogy legyen otthonunk. Az otthon ott van, ahol az Apa és az Anya van. Te meg akarsz minket érinteni egy otthon által és arra akarsz minket emlékeztetni, hogy egyszer Nálad leszünk otthon. Tehetünk azért valamit, hogy otthonunk legyen. Egy otthont mindig újra kell teremteni. Állandóan alakítjuk és megváltoztatjuk. A mi otthonunk élő. Velünk együtt növekszik, velünk együtt változik és emlékeztet minket arra, amit átéltünk. Amit átéltünk, jel arra, hogy közel vagy hozzánk.

(Tilmann Beller: Küldd el nekünk Üdvözítőnk Lelkét, az erő Lelkét)

Tilman atyától (a Magyar Schönstatt-mozgalom apostolától)



A közösség, amelyet Kantenich atya fiatal spirituálisként életre hívott, a Mária kongregáció, rendszerint a diákotthon házikápolnájában gyűlt össze. Ott azonban az ember nem volt zavartalan. Már önmagában az a tény is, hogy a helyiségbe bármikor bárki beléphetett, kihatott a légkörre. Kantenich atya egy saját gyülekező hely után nézett. Megkérte az előjárókat, hogy az öreg Szent Mihály kápolnát a kongregáció számára hasznosíthassa. A kívánsága teljesült: „Apa, anya és a gyerekek örülnek, hogy saját otthonba költözhetnek, még akkor is, ha ez az elhagyott pompás bérlakással összehasonlítva csúnyácska és szegényes is. A gondolat, hogy a ház a miénk, minden más előnnyel felér.” Ezt a tiszta családi örömet élvezhetjük ma mi is.

Kantenich atyának tehát fontos volt, hogy a közösségnek otthona legyen. Ha az ember ezt hallja, magától értetődő: Mi, emberek, vándorok vagyunk. Nem csak általánosságban, mert úton vagyunk az örök Cél felé, hanem mi, a mai idők emberei, különleges mértékben vándorok vagyunk. Az egyik helyről a másikra vándorolunk. Ma itt, holnap ott tevékenykedünk. Itt, majd ott nyaralunk; hagyjuk, hogy ezen vagy azon a helyen jól érezzük magunkat, csak otthonunk nincs.

Napjaink emberének szüksége van egy házra, egy otthonra. Így nem lep meg minket, hogy Kantenich atya az általa alapított családmozgalom számára a saját otthon megteremtését fontos és nagy célnak tekintette. Gondoskodott arról, hogy a közösségeknek, amelyeket alapított, helyi középpontja legyen, a szent visszavonultság házai, amelyekben a közösség tagjai otthon vannak.

Itt érzékeljük Kantenich atya lelki adományát: az otthonteremtésből koncepciót csinált. A megújult Egyház olyan Egyház, amelyiknek otthona van. Az egyházközségnek is kell, hogy legyen otthona. Otthon kell, hogy legyen a templomban és a környező épületekben, amelyek a közösség életét szolgálják. Az egyházmegyének otthona kell, hogy legyen a székesegyházban és a püspöknél. Ami korábban természetes volt, az ma a Lélek által közvetített feladat és adomány.

(Tilman Beller: Küldd el nekünk Üdvöztőnk Lelkét, az erő Lelkét)



Élő háziszentély

„Aztán mondta a tanítványnak: Íme a te anyád!”

(Jn 19,27)

Sokszor hallottam ezt az idézetet, de soha nem éreztem azt, hogy nekem szól. Csodáltam és kicsit irigyeltem azokat, akik őszintén hitték, hogy Mária az ő édesanyjuk. Számomra ő egy példamutató héber nő, Jézusom anyja, magyar népem fő pátrónája volt.

Körülbelül tíz éve egy kedves baráti család segítségével eljutottunk Óbudavárra, schönstatti családnapokra. Családi életünk elég siralmas volt, bár keresztényeknek vallottuk magunkat, az életvitelünk nem mindenben ezt példázta. Férjem gyakran az italhoz menekült a mindennapi problémák elől, rám hagyva a két kicsi gyerek és az egész ház gondját. A lelkigyakorlaton sokat tanultunk, nemcsak az előadásokból, hanem a házaspárok, családok egymás iránt tanúsított magatartásából is. Boldogan jöttünk haza és egy fél évig ebből a lelkesedésből éltünk. Egyikünk sem volt úgynevezett „máriás”, mégis megfogott bennünket ott valami, mert hazahoztuk a schönstatti Szűzanya képét, amit férjem saját kezűleg készített keretbe foglalt és helyezett az ágyunk fölé. Ma is ott van. Soha nem imádkoztunk kifejezetten hozzá, mégis fontos volt nekünk, része lett a családunknak.

Közben építkeztünk, még három gyermekünk született, akik közül egy meghalt. Férjem minden problémára az italban keresett megoldást. Sokat sírtam és imádkoztam. Próbáltam türelmesen elviselni, ami sokszor nem sikerült. Férjem állapota kritikussá vált. Orvosai figyelmeztették, hogy ha így folytatja, nem éri meg a karácsonyt. Teljes kétségbeesés kerített hatalmába, úgy éreztem, Isten már soha nem hallgatja meg kérésemet, nem nyújt segítséget.

Akkor történt, hogy felnéztem a schönstatti Szűzanya képére, és kibuggyant belőlem a kérés: „Segíts!” Úgy éreztem magam, mint egy rossz gyermek, aki vergődik-vergődik, végül mégis csak az édesanyjától kér segítséget. Felhívtam a már említett schönstatti családot és megkérdeztem, hogy lehet-e egyedül is szentélyt alapítani és ott a Szűzanya előtt imádkozni. Elsírtam minden keservemet és mondtam, hogy nem bírom már egyedül tovább. Nem tudom, méltó vagyok-e a Szűzanya segítségére, de úgy érzem a lelkem mélyén, hogy meg kell próbálnom. Mintha hívott volna magához.

Telefonon kaptam a választ: *Igen*. Semmi akadály, egyedül is szentélyt alapíthatok. Legelső adandó alkalommal elkészült a szentély, és én őszintén

Mária elé tártam a családom problémáit. Mély és igen őszinte ima volt, így még soha nem fordultam a Szűzanyához. Mindent az ölébe helyeztem. A családom észrevette a szentélyt. A gyerekek kérdésére válaszoltam, a férjem nem szólt semmit. A következő héten semmi javulás nem volt, sőt a nyaralásunk egy lidércnyomássá vált. Nem hagytam abba az imádságot, megköszöntem minden nehézséget és felajánlottam most már az én égi Édesanyámnak. Teljesen rábíztam magamat és az egész családomat. Nekem ez egy vakrepülés volt, teljesen új érzésekkel, de úgy éreztem a lelkemben, hogy helyesen cselekszem. Megváltak a gondolataim. Az addig dühös, bosszúálló, önsajnáló, örökké bizalmatlan lényem kezdett megnyugodni, bizakodni, holott látszólag okom nem volt rá. Lassan átalakult az értékrendem, és egy belső békére találtam. A szentély lett a legfontosabb hely a számomra. Amikor csak tehettem, Máriához szaladtam erőt gyűjteni, sírni vigasztalódni.

A szentély felállítása után körülbelül három hétre a férjem már a halál küszöbén állt. Görcsös csuklási rohamai voltak, fuldokolt, és mi tehetetlenül néztük ezt a kegyetlen önpusztítást. Végső erőmet összeszedve próbáltam gyermekeimnek elmagyarázni, hogy apa nagyon beteg, nem hagyhatjuk egyedül. Imádkozzunk érte. Szűzanya elé roskadva már semmi újat nem tudtam mondani, gyötrődésemet végtelennek éreztem. Kértem, segítsen, hogy ne adjam fel, erősítsen, és ismét neki ajánlottam családom szenvedéseit. Másnap reggel a férjem elém állt és azt mondta: mától nem iszom többet. Kért, hogy bocsássam meg neki, hogy annyi borzalmat okozott, és ígérte, igyekezni fog, hogy jóvá tegye. Először nem akartam elhinni, amit mondott. Mi történt vele, hiszen előző este is úgy esett be az ajtón. Siettem a szentélybe és sírva köszöntem meg a schönstatti Szűzanyának ezt a csodát. Mintha minden kínom egyszerre eltűnt volna, olyan belső boldogságot éreztem. Félelmeim azonban még nem értek véget, hiszen ígéretek eddig is jó párszor elhangzottak, és az elvonási tünetek is pokoliak. Hogy lesz tovább? Most már bátrabban tettem Mária elé ezt a kérdésemet. A válasza szinte hihetetlen: Úgy hagyta el férjem egy hétvégén az italt, hogy alig okozott kellemetlenséget a családnak. Életünk kezd normális alakot ölni. Igaz, munkahelyéről elküldték, de a Szűzanya rendelt számára egy sokkal kedvezőbb állást. Nem győzök hálát adni, a Szűzanyával már bármire képes vagyok. Ő soha nem hagy cserben, hisz a családukban zajló borzalmakat egy szelíd, anyai simítással helyrehozta. Ma már tudom, nem csak Istenem van az égben, hanem egy végtelen jóságos Édesanyám is.

EGYMÁSRA TALÁLTUNK

„Nem mindegy az igen és a nem” (2Kor 1,18)

Találkozásunk esélye nagy volt ugyan, hiszen egy közösségbe tartozunk, mégis egymásra találásunk körülményes és sokszor esélytelennek látszó volt.

Első találkozásunkkor Marci ugyan „első látásra” szerelmes lett és minden lehetőséget megragadott, hogy közeledését viszonzhassam, de bennem nem hirtelen lobbant fel a szerelem lángja. „Takarékon” égett sokáig.

Marci már akkor diplomás, dolgozó férfi volt, akiben már biztosabb, határozottabb volt az elképzelés, hogy mit szeretne. Ez a határozottság, felnőtt és egyben gyermeki lángolás vonzó és félelmetes is volt egyszerre számomra, aki akkoriban még gimnáziumi tanulmányaimat folytattam lelkesen. Nem mertem könnyen belemenni a kapcsolatba, noha nagyon jó volt fürödni Marci mindenre elszánt udvarló cselekedeteiben. Egy máig szívét bizsergető élményem a következő:

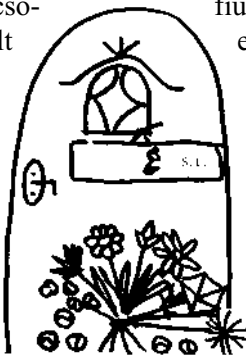
Egy kora reggel édesapám indult volna a munkahelyére, mikor a bejárati küszöbön valami útját áll-

ta. Édesapám bölcsességét mutatja, hogy másodperc töredéke alatt rájött az „útonálló” csomag címzettjére, s szólt nekem, hogy takarítsam el azt a „valamit”, mert nem tud elindulni. A küszöbön egy hatalmas piros cserepes virág állt, körülötte pipacsszirmok heverték a földön, mindegyiken egy-egy üveggolyó. A kompozícióhoz egy könyv is mellékelve volt, a következő üzenettel:

*„Azt mondták nekem,
hogy megbolondultam attól,
akit szeretek.
Én meg azt mondom,
Hogy az élet ízét akkor
Csak a bolondok ismerik igazán.”*

Bármily romantikus és szívet lágyító volt Marci minden buzgalma (pl. hogy a fenti akció kedvéért összeismerkedett az újságkihordó

fiúval a környéken, hogy az előre megbeszélt napon beengedje majd a lépcsőházunkba), három évnek el kellett telnie, hogy félelem nélkül, boldogan mondjak igent arra – egy elutasítás után –, hogy egymás kedvesei lehessünk. Egy erős családban – ugye – erős követelmé-



nyeket állítanak a gyermekek leendő társukkal szemben, és noha Marci messzemenően eleget tett mind ezeknek, nekem sok időbe telt, míg félelem nélkül rábíztam magam a Gondviselésre, s kizártam végre a pusztá racionalitást.

S innentől kezdve egyenes volt utunk egy megszenteltebb, örökre szóló igen felé. Marci bátorsága, erős bizalma és derűs ráhagyatko-

zása Istenre eloszlatta minden kételemet. Örökre hálás leszek Istennek, mellette Máriának, hogy Marcinak volt türelme és hite bízni kapcsolatunk lehetséges szépségében.

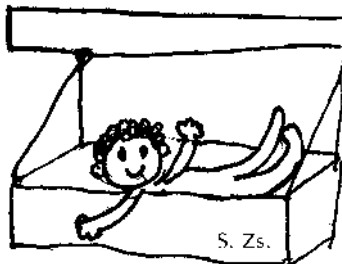
Összeházasodtunk négy hónapja, s együtt, egymást segítve próbáljuk megtalálni most már közös hivatásunkat, s építeni erős családot, s imádkozni erős gyerekekért!

❧ ŐSZIDŐ ❧

Amikor én voltam fiatalasszony, a vidékünkön az volt a szokás, hogy az ember a szülei házába vette az asszonyt, együtt kellett élnem anyósommal, apósommal, sógorommal, menyitársammal és azok gyerekeivel. Nem volt ám külön szobánk, amíg gyerekünk nem született, egy szobában hálunk apósomékkal. A gyerek, bármennyire akartuk is, csak nem akart jönni, három évet kellett várni. Addig engem bizony eléggé lenéztek, hogy még erre se vagyok képes. Anyósom jelölte ki, milyen munkát kell végeznem a ház körül, persze nehezebbet, mint menyitársamnak, mert ő már adott nekik unokát, kis cselédet, mert akkoriban a gyerekeket korán munkába fogták. Nagyon sokat nyeltem Misikénk születéséig. Néha nagyon elkeseredtem, úgy éreztem bármit teszek is, nem szeretnek, nem fogadnak be, nagy túske volt ám, hogy én nem voltam vagyonos lány. Az uram ragaszkodott hozzám, hogy ő ugyan mást nem vesz feleségül, ha engem nem engednek hozzá. Az uram jó, istenes ember volt, védett, ő állt ki mellettem, Isten áldja meg érte, kivette kezemből a dolgot (munkát), ha már alig bírtam. Biztatott, meglásd, megenyhül az ő szívük is, ha megismerik, hogy milyen jó asszony vagy. Meg aztán mondta, hogy imádkozzunk, hogy a Mindenható segítsen meg minket. Az ő szeretete nélkül én inkább megszöktem volna.

Aztán megszületett Misikénk, utána már szépen jött a többi gyerek is, rögtön több lett a becsületem a házban. A parasztházhoz tapasztottunk egy szobát, ami csak a miénk volt, az volt a mi otthonunk, a konyhát közösen használtuk. Döngölt földpadlós volt. Amikor kitakarítottam, jó sárgafölddel

fölszórtam az alját, olyan szép volt az. Szép Jézus szíve kép, meg Mária-kép volt a falon, nem tudtunk úgy a szobába lépni, de a gyerekeink se, hogy ne köszöntöttük volna őket keresztvetéssel. Nagy dolog volt ám az a külön



szoba, talán el se tudjátok képzelni. Az uram a mesztergerendába két kötelet erősített, arra fektettünk egy ládikát, azt kibéleltem, abba raktuk a csecsemőt. Egy madzagot kötöttem a ládikára, a másik végét a lábujjamra, ha fölsírt a kicsi, hogy a többiek föl ne ébredjenek, csak a lábam kellett megmozdítanom, ringott a ládika.

Ahogy teltek-múltak az évek, az anyósoméék megszerettek, látták, hogy szorgalmasan dolgozom, nevelem a gyerekeket, saját lányuknak tekintettek, én is megszerettem őket, mint saját édesszüleimet. Az apósom nagy betegen a halálos ágyán kapros-túróslepényt kért, de kérte, hogy a Jolánkám (én) süsse, mert annál nincs jobb. De rég volt is az, bárcsak visszahozhatnánk azokat az időket, mert akkor még fiatalok voltunk, együtt voltunk (Jolán néni férje meghalt), mindent bírtunk. Ha a Jóisten mögsegít, nemso-kára újra együtt leszünk ott fönt, az égi hazában.

Most, hogy megöregedtem és vallomásaimat írom, hogyan szóljak hozzád, élő és igaz Isten?

Késve szerettelek meg! Mert íme, te bennem voltál, én pedig kívül. Ott kívül kerestelek, és szívemet azokkal a szeretetreméltó teremtményekkel akartam betölteni, akiket te alkottál. Ők tartottak távol tőled, és mégis, a te hatalmad nélkül ők sem élhetnének.

Szólítottál, kiáltottál hozzám, hogy megtörd süketségemet. Fényedet szívembe irányítottad, hogy megszüntesd vakságomat. Rám lehelteél és én beszívtam leheletedet. Most utánad áhítozom. Megérintettél s most békéd után égek.

Magadnak teremtettél minket, Uram, és a szívünk nyugtalan mindaddig, amíg benned meg nem nyugszik.

(Szent Ágoston alapján)

GYEREKNÖVELDE

Nem eszik a gyerek

Az otthon melegsége függ a családi tűzhely melegétől, és a terített asztal fontos családot összetartó erő (kellene, hogy legyen). Ehelyett nálunk az étkező asztal állandó csatározások színhelye lett. A nagyobak, ha ebédelni hívtam őket, felháborodottan kiáltottak vissza, hogy mindig a legrosszabbkor szólok. A kisebbek fányalogva járkáltak az asztal körül, húzogatva szájukat, hogy sem ezt, sem azt nem szeretik. Az asztalnál ülve még hosszú percekig tartott, míg kamaszainkat „leimádkoztuk” az emeletről. Ekkor kezdődött a tényérok tartalmának vándorlása, az egyik a zöldséget, a másik a húst, a harmadik a petrezselymet nem bírta szájába venni, de volt, aki az egész tényért eltolta, egyszerűen ennyit mondvá: Fúj!

Ha jobb hangulatban voltam, könyörögtem, hogy csak ezt vagy azt kóstolják meg, csak tíz... öt... egy falatot egyenek. Ha rossz hangulatom volt, sírva hagytam el az asztalt: hiába próbálok jót főzni, hiába dolgozom órákat az étellel, ez az eredmény! A sütemény persze pillanatok alatt eltűnt.



Elegem lett az egészszből, úgy éreztem, ez nem mehet így tovább, valamit tennünk kell. Kétségbeesve kérdeztem férjemet, hol rontottuk el, mit kellene másként csinálnunk, hiszen a legtöbb családban az étkezés igazi öröm, nálunk is az kellene, hogy legyen.

Tapasztalatcserék után kiokoskodtuk, jó lenne, ha a főttekzések nagyjából egy időben lennének, így senki nem hivatkozhat arra, hogy az időpont neki nem megfelelő, pont rosszkor van. Úgy döntöttünk, ezután (próbálunk) nem törödni azzal, hogy ki, mennyit eszik. Egy családban, ha az asztal naponta háromszor meg van rakva étellel, nem fordulhat elő, hogy valaki éhen hal. Ha nem eszik, nem eszik, majd eszik a következő alkalommal. A legfontosabb elhatározásunk az volt, lesz, ami lesz, a jókedvünket mindenképpen megőrizzük.

Tetterővel telve, nagy elszántsággal hozzáálltam a hétvégi ebédnek. Főztem, ami aktuális volt, hiszen bármit főztem volna, valaki úgysem szereti. A nagyoknak előre szoltunk tervünkről, őszintén elmondtuk

nekik, mennyire bánt minket ez a helyzet. A megbeszélte időpont (egy óra) körül levonultak szépen ebédelni. A kicsik fanyalogtak, nem akartak enni. De nagyon meglepődtek, amikor a szokásos könyörgés, fenyegetőzés helyett a tányérjükből visszaöntöttük a levest, és mi vidáman fecserésznünk férjessel az asztalnál, mintha mi sem történt volna. Ez a második fogással megismétlődött. Egyikük egész ebédnél egy falatot sem evett. Gondolhatta, majd jóllakik a sütivel.

Az pedig most nem volt. Mikor elmondtuk neki miért, iszonyú ordítások közt elvonult az asztaltól és szívet tépően zokogott, hogy éhes,

mindjárt kilyukad a pici gyomra. Az asztalra egy tálban tettem almát, körtét, szőlőt, mondtam, ehét azt (az neki nem kellett), minden egyéb rágsálnivaló a beépített szekrény legfelső polcára került.

Bár anyai szívem sokszor vérezett, tudtam, gyermekeim érdekében nem szabad engednem. Ma már ott

tartunk, hogy néhány étel kivételével mindent megesznek, és el sem hiszik, hogy néhány évvel ezelőtt válogatós, nyavalygós

gyerekek voltak. Még vendégségben is dicsérik őket és sokszor kérdezik, hogy csináltad, hogy ilyen jól esznek a gyerekeid. Hát így.



Én sokszor gondatlanul megyek el színed elé, s ha megállok s reád nézek, rám borul az unalom.

S társaimnak az Arcodról csak szomorú, hamis vagy torz képet adok.

Bocsáss meg, hogy a szemem fénye megtört, és nem látják benne ragyogásod.

Bocsáss meg, hogy csak gyönyört les, keres testem és nem jelzi jelenléted.

Bocsáss meg, hogy szívem megterhelt, s benne nincs hely szent szeretetenednek.

Uram, mégis arra kérlek, térj be hozzám! Tárva-nyitva már az ajtóm...

(Michel Quoist)



Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Egy régen látott jó barátnőmmel találkoztam. A kölcsönös érdeklődés közben kérdeztem:

- Mi újság Orsikátokkal?
- Júliusban kapta meg a diplomáját. Nagyon boldog, jó munkahelyet talált.
- És az udvarlójával tervezgetik már az esküvőt?
- Esküvőről még szó sincs, egyenlőre összeköltöznek, kipróbálják, hogy jönnek ki egymással. Manapság, tudod, így megy ez.
- És te mit szólna hozzá?
- Mit szólhatnék?! Engem nem kérdeztek. Egyébként én is úgy gondolom, inkább most derüljön ki, hogy nem egymáshoz valók, mint később, ha már összeházasodtak és van egy-két gyerek.... De elhallgattál! Mire gondolsz?
- Ismered azt a mondást: „Ha a tyúk egyik felét a levesbe szánod, ne várd, hogy a másik fele tojást tojjon neked!”
- Nem ismerem. De mit akarsz ezzel mondani?
- Ha én nem ajándékozok oda mindent a másiknak, kifejezvé: csak ki akarlak próbálni, nem biztos, hogy kellesz nekem, akkor azt sem várhatom el, hogy ő nekem mindent odaajándékozzon. Nem lehet mindent kipróbálni az életben, mert a próba és valóság nem ugyanaz, mint ahogy az ejtőernyős ugrást sem lehet kipróbálni a harmadik emeletről...
- Hááát... Na de sok rigolya csak akkor derül ki a másíkról, ha együtt élnek.
- Ha udvarláskor nyitott szemmel és imádságos szívvel nézzük leendő társunkat, a rigolyák nagy részének csíráit meg lehet látni, a többit pedig mint meglepetést el lehet fogadni. Vagy lehet úgy dönteni, hogy mégsem.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kentenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltalmazd az egész családot. Ne engedd, hogy Ági gyógyulásába vetett hitünk egy pillanatra is lankadjon, hiszen Te kitartást vársz tőlünk. Ámen.

*

– Abaiék várják hatodik babájukat. Előre is köszönik mindannyiótok imáját.

*

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

*

– Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

*

– Add, hogy a Schönstatt-szentélyünk és központunk felépüljön.

*

– Legyen az új évezredben legalább egy magyar szent család.



*

– Minden gyermeket váró anyáért. Tudják jó légkörben megélni a 9 hónapot és legyen jó a szülés.

*

Már van boruk!

– Köszönjük, hogy a Nyitrai Peti legutóbbi lelete negatív lett!

*

– Köszönjük, hogy 21 évi házasság után a Szűzanya meghívását követően egy házaspár tud együtt imádkozni.

*

– Köszönjük, hogy küldtél gondnok házaspárt!

*

– Köszönjük a Szűzanya segítségével már elkészült házakat!

*

– Köszönjük a mindennapi apró csodákat!

*

– Köszönjük, hogy házasságunk megfrissült, kizöldült egy hosszabb sivatag után.



Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

„Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, ismertelek, mielőtt világra jöttél volna, megszenteltelek téged.” (Jer 1,5)



A Szent Család közbenjárásáért hálát adva örömmel értesítünk mindenkit, hogy 2001. április 17-én kicsomagoltuk húsvéti ajándékunkat: JÓZSEF legidősebb gyermekünket! Köszönjük az imákat.

Nádudvari András és Rita
Sopron



„Jött egy csoda. Harmatlágy pici jószág. Édes pihegő bimbószínű lény.” Neve: Sallai PÉTER. 2001. május 3-án szoríthatták először szívükhöz boldog szülei és három hódolója: Zsófi, Luca, Rebeka.

Sallai család, Budaörs

Hálával és örömmel teli szívvel tudatjuk mindnyájatokkal, hogy 2001. július 21-én megszületett Tecuska és Attila kishúga, KRISZTINA.

Horváth Attila
Horváthné Vados Terézia
Fertőszentmiklós



Örömmel tudatjuk, hogy 2001. július 26-án megszületett BÁLINT fiunk.

Monostori Péter és Ági
Lesenceistvánd



Örömmel tudatom családom minden ismerősével, hogy Világ Királynőjének (aug. 22.) ünnepén hatodik gyermekként megszülettem, 3550 grammal, 50 centiméterrel.

Koncsik Benedek, Mária, András



Örömmel tudatjuk, hogy szeptember 5-én megszületett negyedik gyermekünk, CECÍLIA.

Bartos Gellért és Ágota,
Ambrus, Janka, Ágoston

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!



CSALÁDAKADÉMIA HÍRADO

Öt éves a Családkadémia

1996. december 29-én, Szent Család vasárnapján alapította 16 schönstatti házaspár a Családkadémiát. Az alapító gyűlésen részt vett Tilmann Beller atya és Bíró László püspök atya. Ez az ünnepélyes alapítás azonban még csak egy lelki alapkövetétel volt, amit hároméves felkészítő munka követett. A felépített Családkadémiát 2000 márciusában Sopronban ajánlottuk fel ünnepélyesen a Szűzanya kezeivel Jézusnak jubileumi ajándékként.

A Családkadémia küldetését az alapításkor így foglaltuk össze:

„Úgy az egyes emberek mint közösségeik – az egész nagy emberi társadalmat is beleértve – érdekében kívánatos, hogy a házasság és a család egyre inkább kibontakozzon a szeretetben és a bölcsességben, és így Istentől kapott hivatását betölthesse.

Sokan tudják, hogy ez jó lenne, de sokkal kevesebben, hogy ezt tanulni lehet. Ha pedig ezt a fontos dolgot tanulni lehet, akkor rá kell döbbernünk, hogy tanítani kell. A Családkadémián olyan szakembereket akarnak képezni, akik tanítani tudják mindazt, amire a házaspároknak szükségük van ahhoz, hogy egymás iránti első szerelmük álmainak reális elemeit megvalósíthassák, házasi és családi életüket egyre értelmesebbé és szebbé alakíthassák...” (Górány Róbert és Rita 1996. december 29.)

Ami az alapításkor még csak terv és álm volt, az öt év alatt valóság lett. A tapogatózó első lépések, útkeresések után – a Szűzanya hathatós közbenjárására és Kentenich József atya útmutatásait követve – mindannyian meglepődve és örömmel vettük tudomásul, hogy szavaink megérintik a családokat és a Szentlélek eszközként használ bennünket. Ez megmutatkozik az előadó házaspárok és a szervezők működésében, melyet az imakör hathatós munkája kísér. Jelenleg a Családkadémiának 25 előadó házaspárja van és 44 előadásból lehet választani.

Ebben az évben országsszerte 32 helyszínen 71 előadást adtak eddig előadóink. Az egyes előadások és programok mellett 1998-ban a Családkadémia beindította a két éves családtréner képzést is, melyet eddig 18 házaspár végzett el. Számukra a diplomát Paskai László bíboros adja át december 8-án a *Küldetésünnepen*, ahol szentmise keretében bocsátjuk apostoli útjukra a végzetteket.

Szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt a jubileumi Küldetés-ünnepre Budapesten, a kispesti főplébániatemplomban (XIX. ker., Temp-lom tér) 2001. december 8-án, délután 15 órakor.

SCHÖNSTATT-HÍREK



2001. május 1-je óta van gondnokunk: Litkei Zoltán, aki feleségével, Andreával, és kislányukkal, Klárával (most 1 éves) Óbudavárra költözött. Zoltán faipari mérnöki, Andrea védőnői képesítéssel rendelkezik. Mindketten Jászberényből származnak, elég bátrak voltak és új helyen új munka- és életkörülményeket vállaltak föl. Segítse őket a Szűzanya a közbenjárásával, hogy azt az utat járják, melyet nekik szánt a Jóisten.

*

Elkészült az MHC-ház (MHC = Mater habebit curam – az Anya gondoskodni fog), első lakója két vendég volt Körömről, majd a lánytáborok résztvevői, utánuk pedig a családok vették birtokba.

Tilmann atya majd később fogja a „lakosztályát” birtokba venni.

Virág Orsi elkezdhetette a szolgálati lakásban a közel 6 évig tartó zajos, zsúfolt irodaszoba-élettel együtt járó fáradalmait elfelejteni.

*

Júliusban az első közös családnapos hetükkel elindult 9 család mint a II. szövetségi évfolyam.

*

Október 7-én Keszthely-Gyenesdiás térségéből 55 zarándok, felnőttek, gyerekek jöttek el Óbudavárra a schönstatti Szűzanya szentélyéhez. Először előadást hallgattak meg a Szűzanyáról, Máriáról: az angyali üdvözet és a kánai menyegző bemutatják Mária közreműködő készségét az Atyával és Jézussal való kapcsolatában. A Szűzanya magatartásának mintául vétele gazdagítja, értelmessé és értékessé teszi mindennapi életünket. A zarándokok megtanulták az „Add, hogy Hozzád hasonlónak váljunk” c. schönstatti éneket. A gyerekek közben a Vértesaljai nagymama és három karmelita nővér felügyelete mellett tombolták ki magukat az udvaron, a játszótéren. Föl-sétáltunk az erdei szentélyhez, ahol rövid ájtatosságot tartottunk. Visszatérve egyes kezek az udvart büféné varázsolták, és ragyogó napsütésben tudunk nemcsak „ropogtatni”, hanem személyes beszélgetéseket is folytatni.

November 23-25-e között lesz a zsinatunk Tihanyban. 25-én vasárnap délután 14 órára „népgyűlésre” hívjuk a Schönstatt-családokat. Tilmann atya előadásával és szívünk elszánásával elindulunk jelmondatunk jegyében az első magyar Schönstatt-leányszentély felépítése felé vezető úton. Meg akarjuk vele ajándékozni a Szűzanyát.

*

Pécs és Kispeszt után október 23-án Óbudaváron volt a 3. női lelki nap, mottója: „A kezembe adatott...”

*

A „Családok a Családért Házas- és Családpedagógiai Egyesület” Óbudavár, Fő u. 11. sz. alatti székhellyel mozgalmunk, közösségünk jogi szerve. Az Egyesület 1998 óta „kiemelkedően közhasznú” szervezet, melynek jogalapja, hogy gyermek- és ifjúságvédelmi tevékenységet végzünk azzal, hogy a gyermekes családokat erősítjük.

Mint kiemelkedően közhasznú szervezet, kötelességünk, hogy évente közhasznúsági jelentést készítsünk és hozzunk „a helyi vagy országos sajtó útján” nyilvánosságra. Az utóbbit – a nyilvánosságra hozatalt – eddig bizony elmulasztottuk, itt és most szeretnénk ezt pótolni:

A Családok a Családért Házas- és Családpedagógiai Egyesület közhasznúsági jelentése

a.) az 1998-as évről: Az Egyesület 1998-ban 8 egyhetes tanfolyamot, „családnapokat” szervezett, melyeken összesen 97 család (97 házaspár, 310 gyermek), valamint 60, a gyerekek foglalkoztatásáról gondoskodó fiatal vett részt. A résztvevő házaspárok az egyes heteken 9-9 előadást hallgattak meg a házasságról, családról, gyereknevelésről.

Az egyhetes előadóképzőn 11 házaspár ill. család vett részt. A képzőn a házas- és családi életre vonatkozó előadások hangzottak el, ill. a házaspárok az 1999. évi családnapok előadásainak megtartására készültek fel.

22 csoport működött, melyek keretében a családok arra törekedtek, hogy havonta összejöjjenek és a házas- és családi életüket segítő, a nyári tanfolyamon elhangzott és írásban is megjelent tartalmakkal foglalkozzanak.

Az Egyesület tevékenysége Budapest, Vecsés, Érd, Budaörs, Budakalász, Szentendre, Piliscsaba, Páty, Mány, Gödöllő, Ipolytölgyes, Vál, Győr, Sopron, Szombathely, Ostffyasszonyfa, Lesenceistvánd, Zalaegerszeg, Bocfölde, Kehidakustány, Karmacs, Keszthely, Cserszegtomaj, Gyenesdiás,

Sümeg, Révfülöp, Ajka, Herend, Veszprém, Balatonfüred, Balatonfűzfő, Balatoncsicsó, Óbudavár, Pannonhalma, Székesfehérvár, Balatonboglár, Orci, Pécs, Nagykozár, Szeged, Kazincbarcika településekre terjedt ki.

Az egyesület tagjai 40 előadást tartottak és további 41 előadás más házaspárok ill. személyek által történő megtartását szervezték meg.

A könyvelőiroda által kiállított közhasznúsági beszámoló szerint Egyesületünknek 1998-ban 8.281 E forint bevétele volt. Ennek jelentős része, 5.256 E forint Németországból származott. A megyei Munkaügyi Központ 353 E forinttal, Óbudavár Önkormányzat 200 E forinttal, a Veszprémi Érsekség 130 E forinttal, magánszemélyek 1.779 E forinttal támogatták az Egyesületet.

Kiadásaink fő összegei: működési kiadások: 1.050 E forint, ingatlanvásárlás (a kultúrház melletti 2 telek és egy házas ingatlan): 3.600 E forint, infrastruktúra: 337 E forint, míg a többi tevékenységre fordított kiadás volt.

b.) az 1999-es évről: Az Egyesület 1999-ben 9 egyhetes tanfolyamot, „családnapokat” szervezett, melyeken összesen 106 család (106 házaspár, 321 gyermek), valamint 63, a gyerekek foglalkoztatásáról gondoskodó fiatal vett részt. A résztvevő házaspárok az egyes heteken 9-9 előadást hallgattak meg a házasságról, családról, gyerekevelésről.

Az egyhetes előadóképzőn 9 házaspár ill. család vett részt. A képzőn a házas- és családi életre vonatkozó előadások hangzottak el, ill. a házaspárok a 2000. évi családnapok előadásainak megtartására készültek fel.

24 csoport működött, melyek keretében a családok arra törekedtek, hogy havonta összejöjjenek és a házas- és családi életüket segítő, a nyári tanfolyamon elhangzott és írásban is megjelent tartalmakkal foglalkozzanak. 1999-ben 2 új csoport alakult.

Az Egyesület tevékenysége Budapest, Vecsés, Érd, Budaörs, Budakalász, Szentendre, Piliscsaba, Páty, Mány, Gödöllő, Ipolytölgyes, Vál, Győr, Sopron, Szombathely, Ostffyasszonyfa, Lesenceistvánd, Zalaegerszeg, Boncodföldre, Kehidakustány, Karmacs, Keszthely, Cserszegtomaj, Gyenesdiás, Sümeg, Révfülöp, Tapolca, Ajka, Herend, Veszprém, Balatonfüred, Balatonfűzfő, Balatoncsicsó, Óbudavár, Pannonhalma, Székesfehérvár, Balatonboglár, Orci, Pécs, Hosszúhetény, Harka, Nagykozár, Szeged, Kazincbarcika településekre terjedt ki.

Az egyesület tagjai 45 előadást tartottak és további 36 előadás más házaspárok ill. személyek által történő megtartását szervezték meg.

A könyvelőiroda által kiállított közhasznúsági beszámoló szerint Egyesületünknek 1999-ben 4.516 E forint bevétele volt. Ebből 1.154 E forint Németországból származott, a megyei Munkaügyi Központ 178 E forinttal,

az ISM 60 E forinttal, cégek 140 E forinttal, magánszemélyek 1.832 E forinttal, az 1% felajánlásával (446 E forinttal) támogatták az Egyesületet.

Kiadásaink fő összegei: működési kiadások: 686 E forint, ingatlanvásárlás 200 E forint, infrastruktúra: 498 E forint, míg a többi tevékenységre fordított kiadás volt.

c.) a 2000. évről: Az Egyesület 2000-ben 9 egyhetes tanfolyamot, „családnapokat” szervezett, melyeken összesen 103 család (103 házaspár, 303 gyermek), valamint 66, a gyerekek foglalkoztatásáról gondoskodó fiatal vett részt. A résztvevő házaspárok az egyes heteken 9-9 előadást hallgattak meg a házasságról, családról, gyereknevelésről.

Az egyhetes előadóképzőn 8 házaspár ill. család vett részt. A képzőn a házas- és családi életre vonatkozó előadások hangzottak el, ill. a házaspárok a 2001. évi családnapok előadásainak megtartására készültek fel.

25 csoport működött, melyek keretében a családok arra törekedtek, hogy havonta összejöjjenek és a házas- és családi életüket segítő, a nyári tanfolyamon elhangzott és írásban is megjelent tartalmakkal foglalkozzanak. 2000-ben 1 új csoport alakult.

Az Egyesület tevékenysége Óbudavár, Budapest, Vecsés, Érd, Budaörs, Budakalász, Szentendre, Piliscsaba, Páty, Mány, Gödöllő, Ipolytölgyes, Vál, Győr, Sopron, Szombathely, Ostffyasszonyfa, Lesenceistvánd, Zalaegerszeg, Boncodfölde, Kehidakustány, Karmacs, Keszthely, Cserszegtomaj, Gyenesdiás, Sümeg, Révfülöp, Tapolca, Ajka, Herend, Veszprém, Balatonfüred, Balatonfűzfő, Balatoncsicsó, Pannonhalma, Székesfehérvár, Balatonboglár, Orci, Pécs, Hosszúhetény, Harka, Nagykozár, Szeged, Kazincbarcika, Parád településekre terjedt ki.

Az egyesület tagjai 45 előadást tartottak és további 36 előadás más házaspárok ill. személyek által történő megtartását szervezték meg.

A könyvelőiroda által kiállított közhasznúsági beszámoló szerint Egyesületünknek 2000-ben 9.086 E Forint bevétele volt. A Schweizer Bauorden 2.582 E forint, a Szociális és Családügyi Minisztérium 1.500 E forint támogatást nyújtott. A megyei Munkaügyi Központ 472 E forinttal, az ISM 700 E forinttal, a Miniszterelnöki Hivatal 650 E forinttal, magánszemélyek 1.806 E forinttal, cégek 205 E forinttal támogatták az Egyesületet.

Kiadásaink fő összegei: működési kiadások: 1.180 E forint, infrastruktúra: 810 E forint, építkezés: 4.912 E forint, míg 1.740 E forint tevékenységre fordított kiadás volt.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

A Sissi c. film után a 4 éves Anna esküvőset játszott a papájával. A papa, mint eskető pap megkérdezte:

– Erzsébet, szeretnél a jelenlévő felséges Ferenc József császár felesége lenni?

Anna gondolkodott, aztán teljes átéléssel azt mondta:

– ... igen, de nagyon félek tőle!



Egyik este férjemmel arról beszélgettünk, mi lenne, ha mostantól kezdve úgy aludnának el a gyerekeink, ahogy „normális” családokban szokás. Nem feküdnénk oda mellénk mind a ketten amíg el nem alszanak, hanem a két ágyuk között valamelyikünk egy széken ülve mesélne nekik. Nagyobbik fiunknak, aki 7 éves, elkezdtük magyarázni, hogy mit is szeretnénk újítani az esti lefekvésnél. Először szó nélkül végighallgatta, majd felháborodva megszólalt: Ezt megmondom a Schönstatt-családnak! – Milyen családnak? – kérdeztük tőle egyszerre a férjemmel. – Hát, az óbudaváriaknak, akikkel együtt szoktunk lenni a csalánapokon! És kezdte felsorolni az ismerős családok neveit.



A régi disznóólt, ami a falusi házukhoz tartozott, le kellett bontanunk, mert megroggyant a teteje.

Óvodás fiaink is örömmel segítettek szétverni a vályogfalakat. Amikor már csak néhány gerenda és két vastag fal maradt a helyén, az volt ám nekik az izgalmas! Kis falétrán mászkáltak fel-le, ugráltak ide-oda boldogan, hogy milyen jó romos váruk lett, amit megtámadott az ellenség. Izgultam értük, de a férjem nyugtatott: – Majd bátrak lesznek, meglátod, igazi Schönstatt-fiúkká válnak!

– Aznap este a nagymama telefonált és egyik fiunk vette fel a kagylót. Rögtön a romos várról kezdett neki mesélni, büszkén emlegette ügyes létramászását és hogy micsoda szakadék tátongott alatta. Közelebb mentem a telefonhoz, hogy halljam, mit szól mindehhez a nagymama.

– És nem lett semmi bajod kisunokám, nem estél le sehonnan? – kérdezte aggódva.

– Dehogysis nagy, hiszen akkor hogyan tudnék veled telefonálni itt a konyhában állva? – hangzott a logikus válasz.



Egy nehézségekkel teli nap után az esti imánál egyik kislányom látva fáradtságomat, elénekelt nekem az Áldjon meg téged az Úr... c. dalt, a végét azonban véletlenül eltévesztette, és így énekelt: „...és hagyjon békét tenéked.”

Mikor van szeptember 11-e?

Néhány gondolat a terrorizmus gyökereiről

Az utalás világos, a kérdés talán kevésbé az. Elgondolkozunk a lezajlott és most is zajló, talán világtörténelminek mondható eseményeken. A terrorcselekmény fölülmúlta, amit eddig el tudtunk képzelni. A Föld leghatalmasabb államának hadügyminisztériuma nem tudta magát megvédeni. A világ gazdasága talán legjelentősebb központjának épülete szinte úgy omlott össze, mint a gyerekek által felállított kártyavár, ha megmozdul alatta az asztal, vagy ha egy kis huzat keletkezik.

A hadi hatalmat és a gazdasági hatalmat megfricskázták, gondolhatnánk, és még mosolyoghatnánk is. De ki tud mosolyogni, ha több ezer halálos áldozatra kell gondolnia? Ha a „kis huzat” halálfélelemtől remegő emberekkel teli, az épületnek rohanó repülőgép?

Hogyan tekintünk mindarra, ami a világban zajlik? Milyen a hozzáállásunk? Mit tehetünk?

Hogyan tekint a Jóisten mindarra, ami a világban zajlik? Milyen a hozzáállása? Mit tehet?

A hívő ember kérdése nem az, hogy miért enged meg Isten ilyen borzalmat. A hívő ember tudja, hogy Isten mindenható és kormányozza a világot. A hívő ember tudja, hogy a „gonosz” – legyen az ember vagy ördög – nem kerekedhet fölül Istenen. A hívő ember tudja, hogy Isten gyermekeinek minden a javukra válik a Világkereskedelmi Központ épületének romjai alatt is. A hívő ember tudja, hogy Isten szeretettervében ott szerepel a pillanat, amikor véget ér földi pályafutásunk. Ágyban párnák közt, a közúton, a vasúton, a romok alatt vagy máshol.

Tudja a hívő ember mindezt valóban?

Meg kell közelebbről néznünk, mire is gondolunk, gondoljunk, ha „hívő” embert mondunk. Megkülönböztetjük a hit tárgyát, objektív tartalmát:

a.) Azt, hogy kiben-miben hisz a hívő. Az istenhit tekintetében a kérdés azt jelenti: Milyen istenképe van az illető vallásnak vagy az illető hívőnek, valamint a hit személyes vonatkozását a hívőben magában.

b.) Azt, hogy milyen módon hisz a hívő. Azaz a magát hívőnek valló ember személyes hozzáállására kérdezzük rá. Milyen mélyen érinti a bensőjét hitének „tárgya”, istenhit esetében mennyire hatja át lényét és életét az Istenéhez fűződő kapcsolata.

Kérdésünkre, hogy „tudja-e a hívő ember mindezt valóban”, a válasz megadását segíti az előbbi megkülönböztetés. Az a hívő ember tudja mindezt valóban, akinél a következő két feltétel együtt megvan:

– egy mindenható, végtelenül jó, bölcs és szerető Istenben hisz, abban az Istenben, aki azonos azzal a személlyel, akit Jézus Krisztus atyjának nevez, és

– igazi, bensőséges, hatékony kapcsolat fűzi őt az Istenéhez.

Ebben az esetben a hívő ember gondolataiban, érzéseiben, döntéseiben és tetteiben hatékonyan megnyilatkozik a jóság, igazság-igazságosság és szeretet. Ezáltal tudása megtapasztalássá, élete szerves részévé lesz. S amikor bekövetkezik az életében egy-egy megrázó esemény, akkor eljuthat odáig, hogy tudja...

Hogyan tekint a hívő ember a világtörténelem eseményeire?

Ebből a megtapasztalásából fakadóan tudja a hívő ember, hogy a szálak Isten kezében futnak össze, s nyugodt tud maradni vagy meg tud nyugodni. Szembesül a történéssel és mondja az Istenének, hogy észrevettelek. Te vagy mögöttem, akár örömteli, akár fájdalmas számomra, számukra az, ami történt velem, velük.

Azaz a hívő ember nem úgy tekint az eseményekre, ahogy a világ.

Miért, mi a különbség?

Nézzük meg, mi a fontos a világ számára? A válasz: pénz, hatalom, szórakozás... Mit tesz a világ, hogy mindehhez hozzájusson? Bizony sok mindent. Olyan sok mindent, hogy Jézus azt mondja nekünk: Tanuljatok a világ fiaitól!

Csakhogyan ahol a gazdaság, a pozíció, az élvezet közül egy vagy több kiválik az élet helyes rendjének egészéből és a magasabb rendű javak rovására központi értékévé válik, ott zavar keletkezik az egyén és a társadalom életében. Az erők – a törvényes kereteken belül vagy azokon kívül – e javak megszerzésére összpontosulnak. Nem vesszük észre, hogy az életünk ennek a magatartásnak kárát vallja, hisz éppen abban a tévedésben vagyunk, hogy ezek a javak a legfontosabbak az életünk számára. S aki nem veszi észre és figyelembe, hogy mi az, ami az ő saját élete számára jó, hogyan venné észre és figyelembe, hogy mi jó az embertársának az élete számára? Ebből pedig mi más származhat ebben a világban, mint az oda-vissza terror láncolata?

Ha megnézzük, hogyan hat ki ez a beállítottság mondjuk a tömegkommunikáció vagy a politika világában, azt látjuk, hogy a pénz, a hatalom, a

szórakozás megszerzése érdekében „A hon polgárai lopnak, csálnak, betörnek / És még azokra sincs paragrafus, / Akik lelkeket ölnek.” (Zelk Zoltán) Mit számít X vagy Y televíziós társaságnak, ha rombolják adásaikkal az emberi lelkeket! Mit számít X vagy Y politikusnak, hogy hazugságaival, „csúsztatásaival”, demagógiájával mérgezi a lelkeket! Nem számít, mert a pénz, a hatalom a fontos, s ezek érdekében adott esetben nem riadnak vissza ezektől a cselekedetektől. Ami számunkra fontos, az formálja a gondolatainkat, érzéseinket, döntéseinket, tetteinket. S ez lehetséges egy vallási forma keretében is. Önállósodhat a vallási forma, lehet hozzá fanatikusán ragaszkodni és minden vallási előírást pontosan betartani, miközben a valóságos életet formáló erő a pénz, a hatalom, a szórakozás utáni vágy marad.

Szegények. Igen, szegények, mert nem tudják, hogy mi igazán a saját, jól felfogott érdekük, mi az, ami sokkal gazdagabbá, erősebbé, jelentősebbé, örömtelivé teszi az életüket.

Ismerjük magunkat, tudjuk, ilyen szegények vagyunk gyakran mi is valamilyen mértékben a saját területünkön. Ezért lehetőleg nem dobunk követ másokra, magunknak is, másoknak is kívánjuk azt, ami a javunkra, a javukra válik.

Nekünk is vannak „rosszul felfogott” érdekeink. Lehetünk kényelmesekek, lusták, lehet bennünk rendetlen birtoklási vágy, élvezésre irányultság, keringhetünk önmagunk körül, hajlamosak lehetünk arra, hogy ingerülten reagáljunk. Újra meg újra belekerülünk olyan élethelyzetbe, amikor a házastársunk, a gyermekeink iránti szeretet olyan bevetést vagy olyan tartózkodó magatartást igényel, amely hibás természetünk ellenére van, és a hibás természetünk kerül ki győztesen. Itt kezdődik, folytatódik a mi mindennapi terrorunk.

Mikor van tehát és mikor válik véglegesen múlttá szeptember 11-e?

Ennek a mi mindennapi terrorizmusunknak a visszaszorítása, kiküszöbölése mindennapi feladatunk. Nem „a nagyot vagy nagyobbat, hanem a legnagyobbat” tesszük „fokozott törekvésünk céljává”. Az utóbbi szavak 1914. október 18-án hangzottak el Schönstattban. Nem olyan értelemben, hogy „majd mi megmutatjuk”, hisz egyedül, de még ketten összefogva se vagyunk elég erősek ahhoz, hogy győztes harcot vívjunk, hanem, hogy „szelíd erőszakkal arra késztessek a Szűzanyát, hogy telepedjen le..., üsse föl trónját... és ossza kincseit, tegye a kegyelem csodáit” – nálam, nálunk és lehetőleg minél többeknél azok közül, akikkel érintkezünk. A szövetséges erők támaszpontja a háziszentélyünk.